

Η ΚΑΣΤΑΛΙΑ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΔΙΩΣ ΟΡΜΕΜΦΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝΣΤΙΓ-
ΜΑΤΙΚΗΣ ΝΟΗΣΕΩΣ.

(Συνέχεια και τέλος ὄρα φυλ. β΄.)

Περίεργος πράξις Οὐράγγ-Οὐτάγγ ἐξ εὐφύιας προερχομένη.

Ὅταν οὗτος εὐρίσκειτο κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ κελλίου του προσπαθεῖ νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἵνα κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ μὲ τὴν χεῖρα τὸ κλειθρον καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀνεβαίνει ἐπὶ τινος σκίμποδος, εὐρισκομένου πλησίον αὐτῆς. Ὁ φύλαξ αὐτοῦ, ἵνα ἐμποδίσῃ τοῦτο, ἀφήρσεν ἐκεῖθεν τὸν σκίμποδα·

ἀλλ' ὁ πονηρὸς Οὐράγγ-Οὐτάγγ ἔλαβεν ἕτερον σκίμποδα, τὸν ἔφερε πλησίον τῆς θύρας, ἀναίβῃ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐξετέλεσεν οὗτο πάλιν τὸν σκοπὸν του.

Οὐδεὶς εἶχε διδάξῃ τὴν πράξιν ταύτην εἰς τὸν Οὐράγγ-Οὐτάγγ, ἀλλ' οὐδὲ εἶχεν οὗτος ἴδει ποτὲ τινα ποιοῦντα τοῦτο· ἐκ

(ΕΤΟΣ Α΄. Φυλλ. Γ΄.—Μάιος 1861.)

τῆς ἰδίᾳ αὐτοῦ πείρας ἐνόησεν ὅτι ἀναβαίνων οὕτω θέλει φθάσει μέχρι τοῦ κλείθρου παρατηρῶν δὲ τὸν φύλακα αὐτοῦ, ὅταν οὗτος ἐκείνει τοὺς σκίμποδας, ἔμαθεν, ὅτι οὗτοι ἦτο δυνατόν νὰ μεταφερθῶσιν ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος.

Ταῦτα δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὴν μεγίστην τοῦ Οὐράγγου Οὐτάγγ εὐφυΐαν.

Ἑτεροι πρᾶξεις ἐξ εὐφυΐας προερχόμεναι.

Κύων τις τεθείς ὡς φύλαξ εἰς ἀγροτικὴν τινα οἰκίαν, εἶχε κατορθώσει νὰ ἀφαιρῇ τὴν νύκτα ἐκ τοῦ λαιμοῦ του τὸν κλοιὸν, νὰ τρέχῃ εἰς τὰς γειτονικὰς ἐξοχὰς πρὸς θήραν προβάτων, εἶτα νὰ πλύνῃ τὸ αἵματομένον αὐτοῦ στόμα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ νὰ ἐπανερχεται περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, νὰ θέτῃ τὸν λαιμὸν του ἐντὸς τοῦ κλοιοῦ, καὶ νὰ κοιμᾶται ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἵνα μὴ δώσῃ οὕτω τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν περὶ τῆς κακῆς αὐτοῦ πράξεως.

Εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας κατασκευάζουσι περιφράγματα διὰ τοὺς ἀγροὺς κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Λαμβάνουσι μακρὰ ἰκριώματα 16 ποδῶν ὕψους, τῶν ὁποίων, τὸ μὲν ἐν ἄκρον λήγει εἰς αἰχμὴν τὸ δὲ ἕτερον εἰς κεφαλὴν τεσσάρων δακτύλων πάχους· πάσσαλοι δὲ, ἔχοντες τέσσαρας ὀπὰς, ἀπεχούσας ἕνα πόδα ἢ μία ἐκ τῆς ἄλλης, παραλαμβάνουσι εἰς ἐκάστην ὀπὴν τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἰκριώματος, οὗτινος ἡ αἰχμὴ λήγει εἰς παρακείμενόν τινα πάσσαλον, ὅπου ἐνοῦται μετὰ τῆς αἰχμῆς ἐτέρου πασσάλου.

Τὰ περιφράγματα ταῦτα οὕτω κατασκευασμένα, λύνονται εὐκόλως ὅταν ἡ χρειαὴ τὸ καλέσῃ, τὰ δὲ ζῶα δὲν δύνανται νὰ τὰ ρίψωσιν. Ἐπειδὴ δὲ πάντες σχεδὸν οἱ ἀγροὶ εἰσὶν οὕτω περιπεφραγμένοι, διὰ τοῦτο ἀφίνοσι τὰ ζῶα ἐλεύθερα.

Δάμαλις τις ἔθετε τὰ κέρατα αὐτῆς μεταξὺ δύο ἰκριωμάτων κατὰ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ ἀνωτέρου, ἀπώθει αὐτὸ πρὸς τὸ λεπτότερον μέρος, ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν, ὠθοῦσα ὀλίγον τὸ ἰκριώμα, τοῦ ὁποίου ἢ εἰς ὄξυ λήγουσα ἄκρα ἐπιπτεν ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῆς βάρους. Ἐντὸς τεσσάρων λεπτῶν ἔρριπτεν οὕτω τοὺς τέσσαρας φραγμοὺς καὶ ἤνοιγε μεγάλην θύραν, ἐξ ἧς ἐξήρχετο ἅπασα ἡ ἀγέλη, ἥτις ἠφάνιζε τὰς ἐκ σίτου καὶ ἀραβοσίτου σπαρμένας πεδιάδας.

Ἠναγκάσθησαν νὰ περιορίσωσι τὴν δάμαλιν, κλείσαντες αὐτὴν, ἀλλ' αἱ λοιπαὶ ἐπλησίαζον εἰς τὸ μέρος, ὅπου αὕτη ἦτο κεκλεισμένη καὶ τὴν ἐκάλουν διὰ τῶν μυκηθμῶν των. Ἄν ποτὲ κατάρθωνε νὰ λύσῃ τὰ δεσμὰ αὐτῆς, ἔτρεχε πάραυτα πρὸς τὰς φιλὰς τῆς, αἵτινες ἐδείκνυον διὰ πηδημάτων καὶ διαφορῶν ἄλλων κινήσεων τὴν χάραν των.

Ἑτερον παράδειγμα εὐφυΐας.

Παρά τὴν θύραν ξενοδοχείου τινος εἰς Νίβερναϊον ὑπῆρχε ποτε ξελασπωτῆς ἔχων κύνα οὐλότριχα, οὗτινος ἡ εὐφυΐα συνίστατο εἰς τὸ νὰ εὐρίσκη ἐργασίαν εἰς τὸν Κύριόν του κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον:

Ἔθετε τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐντὸς βορβόρου, εἶτα δι' αὐτῶν ἐλάσπωνε τοὺς διαβάτας, οἵτινες ἠναγκάζοντο νὰ προστρέχωσιν εἰς τὸν ξελασπωτῆν. Ἐνόσω οὗτος ἤργάζετο, ὁ κύων ἤσυχος, ἐκάθητο πλησίον του, ἀλλ' ὅταν ὁ κύριός του ἔμενεν ἄνευ ἐργασίας, ἐπανελάμβανε τὴν τέχνην του, καὶ τοῦτο ἐγίνετο πάντοτε.

Ἄγγλός τις εὐρισκόμενός ποτε εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον, εἶχεν ἀκούσει περὶ τοῦ εὐφυοῦς αὐτοῦ κυνὸς, καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ· μόλις τὸν εἶδε καὶ πάραυτα προσέφερε 15 λουδοβίκεια διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ. Οἱ ξελασπωτῆς θαμβώθεις ἐνώπιον τοῦ λάμ-

πντος χρυσίου, ἐπώλησε τὸν κύνα. Ὁ κύων δέσμιος μετεφέρθη τὴν ἐπιούσαν εἰς Λονδίνον.

Ὁ ξελασπωτῆς μεταμεληθεὶς ἐλυπεῖτο μεγάλως διὰ τὴν στέρησιν τοῦ φιλάτου αὐτοῦ συντρόφου. — Ὡ χαρὰ ἀνέλπιστος! τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν, ὁ κύων ἐφάνη ἔξωθεν τοῦ ξενοδοχείου καταλασπωμένος καὶ λασπόνων τοὺς πελάτας αὐτοῦ μετὰ πλειοτέρας τέχνης.

Ὁ Κύριος Bory de Saint-Vincent, ὅστις διηγεῖται τοῦτο, λέγει, ὅτι ὁ κύων ἀναχωρῶν, παρετήρησε, φαίνεται, ὅτι ἀπεμακρύνοντο ἐκ τῆς Γαλλίας, λαμβάνοντες μίαν τινὰ διεύθυνσιν, εἶτα εἶδεν ὅτι μετέβησαν εἰς ἀτμόπλοιον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ἄλλην ἀτμάμαξαν. Ὁ κύων, λέγει, διευθύνθη φαίνεται εἰς τὸ κατάστημα τῶν ἀτμαμαζῶν, εἶδε μίαν, ἴσως τὴν ἰδίαν, ἥτις ἐλάμβανε τὴν ἀντίθετον ὁδὸν, δηλαδὴ διευθύνετο πρὸς τὸ μέρος, ἐξοῦ εἶχεν ἔλθει, τὴν ἠκολούθησεν, ἔφθασεν εἰς Δουβρόν, ἐκεῖ εἶδεν ἀτμόπλοιον, εἰσῆλθεν, ἔφθασεν εἰς Καλαί, ἐκεῖθεν πάλιν εἰσῆλθεν εἰς ἀτμάμαξαν καὶ ἀφίχθη εἰς Νίβερναϊον. Ὁ κύων εἶχεν ἐνοήσει, φαίνεται, διὰ τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ, ὅτι διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἐξ ἧς εἶχεν ἔλθῃ.

Ὁ Λερουά λέγει, ὅτι τὰ ζῶα δύνανται νὰ μετρήσωσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου:

Πολλὰ ζῶα τρώγουσι κατὰ προσδιορισμένην ὥραν, ἥτις ἀλλάσει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου οἱ Φασιανοὶ ἐξέρχονται ἐκ τοῦ δάσους τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς· τὸ ἑσπέρας ἐξέρχονται ἀκριβῶς μετὰ τῆς πέμπτης καὶ ἕκτης ὥρας, δειπνοῦσι μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, εἶτα ἐπανερχονται εἰς τὸ δάσος των διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν.

Δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ

μετρώσιν, ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι κατ' ἐκείνας τὰς ὥρας, ἐπειδὴ ὠθοῦνται ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ πληρῶσωσι τὸν στόμαχον αὐτῶν, ἐξέρχονται.

Καὶ οἱ λαγωοὶ, κατὰ τὸ θέρος, ἐξέρχονται συνήθως ἐκ τῆς ὑπογείου αὐτῶν φωλεᾶς, ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, διαμένουσιν ἐκτὸς τῆς φωλεᾶς μικρὸν μέρος τῆς νυκτός, ἐγείρονται δὲ πάλιν περὶ τὴν ὀγδόην ἢ ἐνάτην ὥραν τῆς πρωΐας. Ἄν ἐνίοτε, βλέπωμεν αὐτοὺς ἐξερχομένους περὶ τὴν μεσημβρίαν ἢ εἰς ἄλλας ἐκτάκτους ὥρας καὶ τρώγοντας μετὰ βίας, ἂν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν φαίνονται ἥττον δειλοὶ καὶ προφυλακτικοί, εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἐπαπλεῖται βροχή. Τοῦτο δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν εἰμὴ εἰς αἰσθημά τι, τὸ ὁποῖον εἶχον ἄλλοτε αἰσθανθῆ, καὶ τοῦ ὁποῖου ἐνθυμοῦνται τὴν ἐντύπωσιν.

Οἱ κυνηγετικοὶ κύνας προαγγέλλουσι τὴν ὥραν τῆς θήρας με κραυγὰς ἀνυπομονησίας. Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως δηλοῦται διὰ τῆς μεγαλητέρας χαρᾶς. Οὗτοι δυσκόλως δύνανται νὰ καθησυχάσωσιν ὅταν ἴδωσι τὸν κυνηγὸν μετὰ τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ ὤμου νὰ τοῖς ἐνθυμίζῃ τὴν προηγουμένην αὐτῶν διασκέδασιν, ἢ διατηροῦσι τὴν μνήμην.

Τὸ ὀρμέμφυτον τὸ ὀδηγοῦν τὰ ζῶα εἰς τὸ νὰ προβλέπωσι τὸν κίνδυνον.

Ὅταν ὁ ἐλέφας ἴδῃ ἄνθρωπον δὲν τὸν βλέπτῃ ἀλλ' οὐδὲ φοβεῖται αὐτόν· ἂν ὅμως ἴδῃ τὰ ἔχνη ἀνθρώπου πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον, τρέμει ὑπὸ φόβου μὴ ὑπάρχῃ ἐνεδρά τις. Σταματᾷ πάραυτα, παρατηρεῖ περίξ αὐτοῦ, δίδει τὴν εἰδήσιν εἰς τοὺς συντρόφους του, οἵτινες τίθενται κατὰ σειρὰν καὶ ἐτοιμάζονται οὕτω εἰς πόλεμον. Οὗτοι αἰσθάνονται μακρόθεν ἐκ τῆς ὀσμῆς τὸν ἄνθρωπον.

Οἱ λαγωοὶ περὶ τὴν φωλεάν αὐτῶν θέτουσι φύλακας, οἵτινες, ὅταν διὰ τῆς ὄσ-

Τσι σι σι τσι σι σι σι σι σι σι,
 Τσόρρε τσόρρε τσόρρε τσόρρι,
 Τσάτν τσάτν τσάτν τσάτν τσάτν τσάτν
 τσάτν τσι
 Δλό, δλό, δλό, δλό, δλό, δλό, δλό, δλό,
 δλό :

Κούιο τρρρρρρρίττ.
 Λου λου λου λυ λυ λυ λι λι λι λι,
 Κούιο δίδλ λι λούλυλι.
 Χά γκούουρ γκούουρ κούι κούιο !
 Κούιο κούουι κούουι κούουι κούι κούι κούι
 κούι γι γι γι.
 Γόλλ γόλλ γόλλ γόλλ γία λουδούδουα.
 Κούι κούι χόρρ χά διά διά δίλλι !
 Έτς έτς έτς έτς έτς έτς έτς έτς έτς
 έτς έτς έτς έτς έτς.

Τουάρρο τρροστέχουα.
 Κούια κούια κούια κούια κούια κούια
 κούια κούια.
 Κούι κούι κούι το το το το το το κούι.
 Λά λύλε λόλο δίδι το κούια.
 Ίγχε γκέ γκάυ γκέ γκέ γκέ γκέ γκέ
 κούιουρ τσιό τς έπι »

Περὶ τῆς Ἀηδόνας ὁ Πλίνιος λέγει, « Ἡ
 » μελωδία τοῦ κελαδήματός της φαίνεται
 » ὅτι εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μεγάλης μου-
 » σικῆς σπουδῆς! τὸ κελάδημα αὐτῆς ἔ-
 » φθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς τελευτή-
 » τος: Ἀμπρὸς καὶ διαρκῆς τοῦ φάρυγγος
 » ἤχος, ποικιλωδία, κρούσεις ζωηραὶ καὶ
 » ἑλαφραὶ, ταχέα ἀλλεπάλληλα λυγίσμα-
 » τα, ἐπαναλήψεις παρατεινόμεναι, μι-
 » κρὰὶ παύσεις ἀπροσδόκητοι, ἐνίοτε ἀ-
 » πλοῦν τι ψιθύρισμα: τότε ἡ ἀηδὼν ἑμι-
 » λει καθ' ἑαυτήν. Ἡ φωνὴ αὐτῆς ὅτε μὲν
 » εἶναι πλήρης, ἄλλοτε σοβαρὰ, ὀξεῖα,
 » διαρκῆς καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ εὐκαμψία
 » τοῦ φάρυγγός της, ὥστε δύναται νὰ
 » κελαδήσῃ μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐκολίαν
 » καθ' ὅλους τοὺς τόνους. Τοσοῦτο λεπτὸν
 » ὄργανον παράγει ἤχους, οὓς ὁ ἀνθρω-
 » πος μόλις κατάρθωσε νὰ παραγάγῃ διὰ
 » τῶν ἐντελεστέρων μουσικῶν ὀργάνων,
 » ὥστε οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὑπάρχει ὅτι ἐ-

» κείνος, ὅστις ἔψαλλεν ἐπὶ τοῦ στόματος
 » τοῦ Στησιχόρου (α) παιδίου ὄντος, εἶχε
 » προαναγγείλει δι' ἀλανθάστου οἰωνοῦ
 » τὴν ἡδύτητα τῆς ποιήσεώς του. Καὶ μὴ
 » νομίσητε ὅτι ἡ τέχνη τοῦ κελαδεῖν δὲν
 » εἶναι γνωστὴ εἰς τὰ πτηνὰ ταῦτα: Ἐ-
 » κάστη ἀηδὼν ψάλλει διαφόρους ἤχους,
 » οἱ δὲ ἤχοι οὗτοι δὲν εἶναι οἱ αὐτοὶ εἰς
 » πάσας τὰς ἀηδόνας: ἐκάστη ἔχει τοὺς
 » ἰδικούς της. Ἀμιλλῶνται, τίς νὰ κελα-
 » δήσῃ καλῆτερα: πολλάκις ἡ νικηθεῖσα
 » χάνει καὶ τὴν ζωὴν, διότι δὲν παύει
 » ψάλλουσα μέχρις ὅτου ἐκπνεύσει. Αἱ νε-
 » ὤτεραι ἀηδόνας σπουδάζουσι τοὺς ἤχους,
 » οὓς θέλουσι νὰ μιμηθῶσιν: ὁ μαθητῆς
 » ἀκροάζεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἐ-
 » παναλαμβάνει τὸ μάθημα αὐτοῦ, παύει
 » διὰ νὰ ἀκροασθῇ καὶ πάλιν. Ὅταν προ-
 » σέξῃ τις καλῶς, βλέπει ὅτι ὁ διδάσκα-
 » λος ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ μαθητῆς διορ-
 » θάνει τὰς ἑαυτοῦ ἑλλείψεις. Διὰ ταῦτα
 » πάντα, αἱ ἀηδόνας πωλοῦνται ἀντὶ πολ-
 » λῶν χρημάτων: ἐπωλήθη μία ἀντὶ ἐξ-
 » χιλιάδων στατήρων (1,350 φράγ.) εἶναι
 » ἀληθές ὅτι τὸ χρώμα τῆς ἀηδόνας ἐκείνης
 » ἦν λευκόν, τὸ ὁποῖον εἶναι σπανιώτατον
 » ἡ ἀηδὼν αὕτη εἶχε δοθῆ ὡς δῶρον εἰς
 » τὴν Ἀγριππίνην, τὴν σύζυγον τοῦ Αὐτο-
 » κράτορος Κλαυδίου. »

(α) Περιφημὸς λυρικὸς ποιητῆς Ἕλληνα ἐκ τῆς ἐν
 Σικελίᾳ Ἰμέρας, σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρου, καλούμενος
 πρότερον Τισίας, μετονομασθεὶς δὲ ἀπὸ μετερῶν
 μισε τοὺς σκηνικοὺς χορούς. Λέγεται ὅτι σατυρίσας
 τὴν Ἑλένην, ἐτυφλώθη, ἰατρῶν δὲ, ἀπὸ ἔγραφεν
 ἐγκώμιον εἰς αὐτήν, ἔθεν καὶ ἡ παροιμία: « Πάλι-
 γωδιαν ἄδειν ». Ἦκμασε τὸ 626 Π. Χ. Ἀπέθανε δὲ
 ἐγδοκοντούτης ἐν Κατάνη. Τῶν ποιημάτων αὐτοῦ
 διεσώθησαν τινὰ μόνον ἀποσπάσματα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τρέχει, εἶδομεν Κύριοι, ὁ ἄνθρωπος: καὶ
 τρέχει ἀπαύστως ἀσθμαίνων. Ἀλλὰ διατί;
 πῶς καὶ ποῦ;

Πίστις στερεὰ καὶ ἀκράδαντος, καθολι-
 κῆ ἐφ' ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα καταδεί-
 κνυσι καὶ κατακυροῖ ἀναμφιλέκτως τὴν οὐ-
 ρανίαν τοῦ ἀνθρώπου καταγωγῆν. Ἀπὸ τοῦ
 Θεοῦ ἐξῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ πρὸς τὸν Θεὸν
 ὑπάγει. Αὐτὸς ἐστὶν ἡ ἀρχὴ, ἀφ' ἧς ὄρμα-
 ται. Αὐτὸς ἐστὶ τὸ τέρμα, πρὸς ὃ φέρεται.
 Οὗτος ἐστὶν ὁ ἀνέσπερος Φάρος, ὃν τηλε-
 σκοπῶν ἀπὸ τῶν χαμαὶ, μετεωρίζεται διὰ
 δοκιμασιῶν καὶ ἀγώνων ἵνα τῷ προσπελά-
 σῃ, καὶ οὕτως ἀπολαύσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς
 καὶ αἰωνίως τῆς ἀδύτου Αὐτοῦ καὶ ζωογό-
 νου φρυκτωρίας. Ἰδοὺ ὁ σκοπὸς, ἰδοὺ τὸ
 σημεῖον, οὗτινος προώριστα ἵνα εὐστοχή-
 σῃ ὁ ἄνθρωπος.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη βουλή τοῦ Ἰψίστου διὰ
 τὸν ἄνθρωπον ἐμελλε πάντως ἵνα περιθωρα-
 κίσῃ αὐτὸν καὶ ἐφοδιάσῃ ἀποχρόντως καὶ
 διὰ πάντων ἐκείνων τῶν μέσων, ἕτινα ἡ-
 δύνατο ἵνα ὀδηγήσῃ αὐτὸν αἰσίως εἰς
 τὸν πρὸς ὃν ὄρον: διότι ἄλλως, ὁ ἄνθρωπος,
 ὡς ὃν πεπερασμένον καὶ ἐνδεχόμενον, οὐ-
 δέποτε ἡδύνατο ἵνα ἐπινοήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ
 μέσα τοιαῦτα, δι' ὧν νὰ φθάσῃ εἰς ὅ,τι
 ὑπέγκριται ἀπείρως τῆς φύσεως αὐτοῦ,
 καὶ τοῦ ὁποίου οὔτε κἀν ἐλαχίστην ἐν-
 νοιαν ἤθελεν ἀφ' ἑαυτοῦ σχηματίσει διὰ
 τὸ ἀπείρως διάφορον. Αὐτὸς ἄρα ὁ Πλά-
 στής αὐτοῦ, αὐτὸς ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ
 σοφίᾳ ἐχορήγησεν αὐτῷ καὶ τὸ ἀναγκαι-
 οῦτάτατον ἐκείνο μέσον τῆς πρὸς Αὐτὸν
 προσσελεύσεως. Αὐτὸς ἐπηξέ τὸ ἀχειροτέυ-
 κτον ὄχημα τῆς πρὸς Αὐτὸν ἀναβάσεως τοῦ
 ἀνθρώπου. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐποχοῦμενος ἐν
 αὐτῷ ὑποχρεοῦται ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν ὑ-
 ψηλὴν τοῦ παναγάθου αὐτοῦ Δημιουργοῦ
 θέλῃσιν. Τί δὲ τὸ πολυθρόλλητον τοῦτο καὶ
 θεότευκτον μέσον; Ἡ φύσις, ἣν ἔδωκεν αὐ-

τῷ καὶ εἰς ἣν τῷ ἐπέταξεν ὅπως ἀπαρχαρά-
 πτως ὑπακούῃ ὡς πλάσμα πειθήνιον, ποιού-
 μενος τὴν προσήκουσαν καὶ τελεσφόρον ἐ-
 κάστου τῶν στοιχείων αὐτῆς χρῆσιν. Ὅτι
 δὲ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις κηρύττει τρανώτατα
 τὸν οὐράνιον τοῦ ἀνθρώπου προορισμὸν,
 τοῦτο ἀποδείκνυσι πᾶσα λεπτομερὴς καὶ ἀ-
 κριβὴς αὐτῆς ἀνάλυσις.

Ἡ Γνώσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπι-
 τυγχάνεται διττῶς, ψυχολογικῶς καὶ ἱστο-
 ρικῶς: διότι, ὅ,τι κέκτηται ἐμφύτως τὸ ἄ-
 τομον, τοῦτο φέρει ἀναποδράστως καὶ τὸ
 γένος τὸ ἐξ ἀτόμων συνιστάμενον: ὥστε
 ὅποια ἐστὶν οὐσιωδῶς ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώ-
 που, τοιαύτη δείκνυται καὶ ἡ φύσις ἀπάσης
 τῆς ἀνθρωπότητος, διατρανομένη διὰ τῶν
 ἐξωτερικῶν συμβόλων, ἅτινα κατὰ πάντα
 χρόνον καὶ χωρὸν ἐγένοντο οἱ ἀψευδέστατοι
 αὐτῆς μάρτυρες καὶ κήρυκες. Μία καὶ ἡ αὐ-
 τῆ ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἡ φύσις, εἰς
 καὶ ὁ αὐτὸς ὁ σκοπὸς αὐτῆς καὶ τὸ μέλλον.
 Ὅ,τι θηρεύει τὸ ἄτομον, τοῦτο ἐπιδιώκει
 τὸ ἔθνος, τοῦτο ἡ ἀνθρωπότης. — Ἄλλ' ὅ-
 ποία τις ἐστὶν ἡ φύσις αὕτη;

Πρὶν ἢ ἀνοίξωμεν τὴν κιβωτὸν τῆς παγ-
 κοσμίου ἱστορίας πρὸς διαγνώσιν τῆς ἡμε-
 τέρας φύσεως, κατέλωμεν πρῶτον εἰς τὰ
 μύχια τῆς ἀτομικῆς συνειδήσεως Μέγαρον.
 Ἐκεῖ, ναί, ἐκεῖ καθορᾶται ἀνεξίτηλως ἐγ-
 κεχαραγμένη ἡ ὑψηλὴ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄν-
 θρωπον ἀπόφασις καὶ ὁ πρὸς τὸ ἀκρότατον
 τῶν ἀγαθῶν προορισμὸς αὐτοῦ.

Ὅτε ὁ λυρικὸς ψάλτης Πίνδαρος ἐπλεκε
 τῷ πυθιονικῆ αὐτοῦ Ἀρχεσίλῃ τῷ Κυρηναίῳ,
 στεφάνους ᾠδῶν καὶ ἀσμάτων, προβαλλό-
 μενος αὐτῷ αἰνιγματωδῶς ὑποθήκας σωτη-
 ριώδεις εἶπε: « Γ ν ᾠ θ ι ν ὕ ν τ ἄ ν Ο ἰ δ ι
 π ὀ δ α σ ο φ ἰ α ν. » (α) Τίς ἐστὶν αὕτη ἡ
 παραδειγματικὴ τοῦ Οἰδίποδος σοφία; Ὁ
 ἀγὼν καὶ αἱ δοκιμασίαι, ἡ πολὺμοχος πεῖ-
 ρα, ἡ φιλομάθεια καὶ ἡ ἀθλητικὴ ἔρευνα.
 Πῶς ἔλυσε ὁ Οἰδίπους τὸ αἶνιγμα τῆς

(α) Πυθιονικ. Δ'. Ἀντ. 16'. στίχ. 467.

Σφιγγός; Πῶς διέσχισε τὰ ἀδιάτρητα τοῦ ἀλληγορικοῦ ἐκείνου θηρός σπλάγχνα; Ὁ Μάθημα πικρὸν μὲν διὰ τὸν ἄνθρωπον πλὴν σωτήριον! Ἀγῶνες ἀπαιτοῦνται καὶ πάλιν ἐνδελεχῆς μετὰ παθημάτων, εἴαν τις ἐπιθυμῇ δρέψασθαι τὸν στέφανον τῆς νίκης ἐν τῷ σταδίῳ τῶν γνώσεων καὶ τῆς προόδου. Ἐνῶσα ἡ ψυχὴ δὲν δοκιμάσῃ ἐν τῷ χωνευτηρίῳ τῆς καρτερίας τὴν καυστικότητα τοῦ καθαρτικοῦ τούτου πυρός, μένει νεκρά, ἀδρανῆς καὶ ἐσκοτισμένη. Τὸ πάθημα φέρει τὸ μάθημα. Πάλιν ἐστὶν ἅπας ὁ βίος ἡμῶν.

Ἀλλὰ τί τὸ κινεῖν ἡμᾶς εἰς αὐτήν; Τίς ἐστὶν ἡ δύναμις ἐκείνη, ἥτις δίδωσιν ἡμῖν τὴν πρώτην ὄψιν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀληθείας; Τὸ Αἴσθημα. Ἴδου τὸ πρῶτον τῆς φύσεως ἡμῶν στοιχείον, τὸ προοδοποιεῖν ἡμᾶς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς τελειότητος. Αὐτὸ εἶναι ὁ θεῖος ἐκείνος μαγνήτης, ὅστις μετοχετεύων ἀστραπηδὸν τὸν κλονισμὸν τοῦ ἀρχικοῦ καὶ πρωτογόνου ἡλεκτρισμοῦ εἰσάγει ἡμᾶς ἐξ ἐφόδου εἰς τὸ στάδιον τῆς ἠθικῆς ἐνεργείας. Μόλις, ὡς ὀργανικὴ τις χορδὴ, δονεῖται, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ ἀμέσως ἡ ζωὴ ἀποκαλύπτεται: ἡ ψυχὴ ἀκαριαίως ἀναπτεροῦται: ἡ καρδία ὑπερφιάλως οὕτως εἰπεῖν, ἐκχειλίζεται: τὸ μέτωπον ἐξοχουῦται, καὶ ἡ νεότης σφιγγῶσα τρέχει ἐκεῖ, ὅπου εἶναι προωρισμένη. Τὸ αἶσθημα παιδαγωγεῖ τὴν νεανικὴν ἡμῶν ἡλικίαν. Αὐτὸ συντηρεῖ καὶ προασπίζει τὴν ἀνθρωπίνην ὄντοτητα. Αὐτὸ τίθησι τοὺς θεμελίους λίθους τῆς κοινωνικῆς συμπολιτείας. Αὐτὸ ἐστὶν ἡ ἀσβεστος ἐκείνη δάς, ἥτις φλέγουσα τὴν καρδίαν ἐκάστου, συνίστησι διηνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτον κοινωνίαν μεταξύ τοῦ δημιουργοῦ καὶ τῶν λογικῶν αὐτοῦ πλάσμάτων.

Ὁ Ἔρωσ, τὸ πολυτίμον τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ δῶρον, ἐστὶν ὁ πρῶτος ἐμβατήριος παιᾶν, ὅστις ἐνθουσιᾷ καὶ δαιμονίζει ἐνστιγματικῶς τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐν ᾧ διακυβεύεται ἡ Αἰωνιότης καὶ ἡ Ἀλήθεια. Ὁ Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ αὐτοῦ θεωρεῖ τὸν Ἔρωτα ὡς

ἀρχικὸν συστατικὸν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κόσμου. (α)

« Ἦτοι μὲν πρότερον χάος, λέγει, γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
 » Γαί' εὐρύστερονος, πάντων ἔδος ἀσφαλῆς αἰεὶ
 » (Ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφέντος Ὀλύμπου)
 » Τάρταρά τ' ἠερέοντα μυχῷ χθονὸς εὐρυδείης,
 » Ἡδ' Ἔρωσ, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 » Λυσιμελής, πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
 » Δάμναται ἐν στήθεσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν. »

Ὁ Παρμενίδης ἀποκαλεῖ αὐτὸν πρῶτον παντῶν τῶν θεῶν. Ὁ δὲ δαιμόσιος Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ θεωρεῖ αὐτὸν τὸν ἀρχαιότατον πάντων καὶ ἀξιοτίμιον παρὰ πᾶσι θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις, λέγων: « . . . Ὅτι μέγας θεὸς εἶναι ὁ Ἔρωσ καὶ θαυμαστός ἐν ἀνθρώποις τε καὶ θεοῖς, πολυλαχὴ μὲν καὶ ἄλλη, οὐχ ἥκιστα δὲ κατὰ τὴν γένεσιν. Τὸ γὰρ ἐν τοῖς πρεσβύτατον εἶναι τῶν θεῶν τίμιον, ἢ δ' ὅς τε κμήριον δὲ τούτου γονῆς γὰρ Ἔρωτος οὐτ' εἰσὶν οὔτε λέγονται ὑπ' οὐδενὸς οὔτε ἰδιώτου οὔτε ποιητοῦ. »

Οὔτε ἡ εὐκλεία τῶν προγόνων, προστίθησιν ὁ αὐτός, οὔτε ἡ δόξα, οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ὅ,τι μέγα εἶπη τις, δύναται ἵνα ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀρετὴν. Ὁ Ἔρωσ ἀνοίγει τὸ στάδιον τοῦ πρὸς τὸ ἀγαθὸν συναγωνισμοῦ. Ὁ Ἔρωσ ἀναδείκνυσι τοὺς ἥρωας, τοὺς θιασώτας καὶ λάτρεις τῆς οὐρανίου Ἀφροδίτης. Ὁ Ἔρωσ ἀτρόμητος τρέχει εἰς τὸν θάνατον ἵνα ἰκανοποιηθῇ ἀπέναντι τοῦ ἀντικειμένου τῶν πόθων του. Ὁ Ἔρωσ ἐστὶν ἡ ἀφετηρία τῆς Ἐπιστήμης. Ὁ Ἔρωσ, ἐνὶ λόγῳ, ἐστὶν ὁ ἠθικὸς τυρπαῖος τῆς κατὰ τῆς πλάνης πάλης τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ μόνος ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ; Ὁχι, ὄχι. Ὁ Ἔρωσ ἔχει σύντροφον ἀναπόσπαστον τὴν λύπην.

Πόσον μὲ ταραττεῖ καὶ πόσον μὲ θλίβει τὸ ἀκατανόητον τοῦτο τῆς λύπης μυστήριον! Πολλὰ ἀγνοῶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον!

(α) Θεογονία. στίχ. 116—122.

πολλὰ αἰνιγματώδη προβλήματα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου πρόκεινται. Πολλὰ ὑφίσταται ἡ τοῦ εἰδέναι περιέργεια ἀπέναντι τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως: ἀλλ' ὅλα ταῦτα μόνον τὸ πνεῦμά μου ἀνησυχουσι, μόνον αὐτὸ συγγέουσι: τὸ δὲ μυστήριον τῆς λύπης ὅλον τὸν ἐν ἐμοὶ ἄνθρωπον τυραννεῖ καὶ πιέζει. Διατί μόνος ἐγώ, μεταξύ πάντων τῶν δημιουργημάτων, μόνος ἐγὼ νὰ κλαίω καὶ νὰ στεναίω ἀκαταπαύστως;

Ὅτε ἤμην νεώτερος καὶ ἐστεροῦμην εἰσέτι καὶ αὐτῆς τῆς ἐλαχίστης καὶ ἐπιπολαίου τοῦ κόσμου πείρας, ἐτρεφόμεν ὑπότινος ματαίας ὅλως καὶ χιμαϊρικῆς ιδέας, φρονῶν ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς λύπης εἶναι συμβεβηκὸς τι παροδικόν, ὑπερ ὁ χρόνος καὶ ὁ πολιτισμὸς ἀμβλύνοντες βαθμηδόν, θέλουσιν ἐπὶ τέλος καταργῆσαι καὶ ἐξοντώσει. Ὅσον αἱ Ἐπιστήμαι θέλουσι προοδεύει, ἡλιπίζον, τοσοῦτ' ἄλλο αὐτὴ θέλει τείνει εἰς τὸν ἀφανισμόν της. Καθόσον αἱ κοινωνίαι κανονίζονται καὶ τελειοποιούνται, καὶ αὐτὴ θέλει ἀφίστασθαι τοῦ κόσμου καὶ ἀφορίζεσθαι τῆς γῆς ταύτης. Ἀλλὰ πλάνη! Σκληρῶς ἐδίδαχθην ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς λύπης ἐστὶν εἰς τῶν ἱερῶν καὶ ἀπαρραβιάστων τῆς ζωῆς ἡμῶν νόμων. Παρακολοῦθεὶ πάντοτε καὶ συμβαδίζει μετὰ τοῦ ἔρωτος. Ὅσον οὗτος ἰσχυρὸς, τοσοῦτον αὐτὴ βαρεῖα καὶ δυσφόρητος. Ὅσον ἐκείνος ἀξιοτίμιος καὶ ὑψιπέτης, τοσοῦτον αὐτὴ σπαραξικάρδιος καὶ διαβρωτικὴ. Ἀλλὰ θεῖα καὶ αὐτὴ, θεοδότην καὶ τοῦτο τὸ αἶσθημα, ἀναγκαῖον, σωτήριον: εὐεργέτημα μέγα διὰ τὸν ἄνθρωπον: διδάσκαλος καὶ τοῦτο τῆς πρὸς τὴν Ἀλήθειαν τοῦ ἀνθρώπου πορείας. Χαῖρε ἄνθρωπε, διότι κλαίεις: κλαῖε διὰ νὰ χαίρῃς. Ἀλλὰ διατί;

Ἀδρανείαν ἐσχάτην καὶ ἀσθένειαν ψυχῆς ὑπεύθυνον δεικνύει ὁ φόβος τῆς λύπης καὶ τὸ πρὸς αὐτὴν μῆσος. Ἡ λύπη, Κύριοι, εἶναι αἶσθημα ἀναπτυσσόμενον συνεπεία τῶν προσκομμάτων, ἅτινα κατὰ πᾶν βῆμα παρρουσιάζονται, ἀναστέλλοντα τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πλήρη τελειοποίησιν, εἰς τὴν ὁποίαν

φύσει τείνει ὁ ἄνθρωπος. Ἐὰν αἱ φυσικαὶ ἡμῶν δυνάμεις ἦσαν εἰς πλήρη ἀρμονίαν καὶ ἐπετύγχανεν ἐκάστη ἀπόνως τοῦ ὠσιμένου αὐτῆ ἀντικειμένου, οὐδεμία πρόσδος ἤθελεν εἶσθαι εἰς ἡμᾶς ἐφικτὴ, οὐδεμία ἀνάπτυξις, οὐδεὶς καταρτισμὸς: διότι οὐδεμία ὕβρις μεγαλῆτέρα ταύτης ἤθελεν ὑπάρχει διὰ τὴν θεῖαν δικαιοσύνην, νὰ βραβεύηται διὰ τοῦ ἀκροτάτου τῶν ἀγαθῶν ἐκείνος, ὅστις οὐδεμίαν δοκιμασίαν δι' αὐτὸ ὑπέστη, οὐδόλως ὑπὲρ αὐτοῦ ἠγωνίατο, οὐδὲν πρόσκομμα ὑπὲρ αὐτοῦ υπερέπηδῆσεν. Τότε τὸ ἀγαθὸν ἤθελεν εἶσθαι δι' αὐτὸν ὡς μὴ ὄν ἀγαθόν, ἐπειδὴ ἤθελεν ἐπιτύχει ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἠσθάνθη τὴν ἀξίαν διὰ τῆς ὑπομονῆς, οὐδέποτε ἐστεναίω διὰ τὴν ἐπίτευξιν. Καὶ τίς τότε ὁ λόγος τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας τοῦ πεπερασμένου ὄντος; Μόνη ἡ ἀγαθότης τοῦ δημιουργοῦ παραγκωνίζουσα τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἀκρωτηριάζουσα τὴν τελειότητα ἐκείνου τοῦ ἄπειρου καὶ ἀναλλοιώτου ὄντος. Τοσοῦτ' ἄλλο ἤτο ἀδύνατον ἵνα ὑπάρξῃ ἀντιμισθία ἄνευ δοκιμασίας, ὅσω δοκιμασία ἄνευ ἀντιμισθίας: ὥστε ἡ ἐνταῦθα δοκιμασία, καθιερούμενη ὑπὸ τῆς θείας δικαιοσύνης, ἐγγυᾶται δι' αὐτῆς ἐκείνης ὁμοίως τὴν ἀλλαγὴν ἀντιμισθίαν. Ἐδῶ λοιπὸν πόνοι, ἀγῶνες, στεναγμοί, δάκρυα, θάνατος. Ἐκεῖ τρυφή, ἀνάπαυσις, χαρὰ, Αἰωνιότης. Ἐδῶ Θεὸς ἀγωνοθέτης, ἐκεῖ Θεὸς ἀθλοθέτης. Ἐδῶ ἄνθρωπος στρατιώτης: ἐκεῖ ἄνθρωπος στεφανίτης. Χαῖρε λοιπὸν ψυχὴ διότι κλαίεις: κλαῖε διὰ νὰ χαίρῃς. Σεβάσθητι τὸ ἱερόν τοῦτο αἶσθημα, ὑπὲρ μετὰ τοῦ ἔρωτος σοὶ ἀνοίγει τὰς πρὸς τὴν Αἰωνιότητα τράβους.

Ἴδου ἐν γένει τὸ πρῶτον τῆς φύσεως ἡμῶν στοιχείον, τὸ Αἴσθημα. Ἀλλ' ἀρκεῖ τοῦτο μόνον;

Ὅσον ἀναγκαῖον καὶ τιμαλφές δύναται ἵνα θεωρηθῇ τὸ αἶσθημα, τοσοῦτον ἀπ' ἐναντίας ἐπουσιώδες καὶ ἐπιβλῆδες ἤθελεν ἀποσῆ εἰάν ἐδίδετο εἰς τὸν ἄνθρωπον ἄνευ τινὸς ὀδηγοῦ καὶ πηδαλιούχου. Τὸ αἶσθημα αὐτὸ

καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον ἐστὶ τυφλὸν καὶ ἄστατον, εἰς παντοίας μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις ὑποκείμενον. Καὶ πρῶτον μὲν παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς ἐντάσεως καὶ τῆς δραστηριότητος. Προσέτι, ἀγνοεῖ τὸν σκοπὸν τῆς ἐνεργείας του. Ἰπὸκειται εἰς τὴν ἐπιήρεια τῆς κράσεως, τοῦ κλίματος, τοῦ φύλου, τῆς ἀνατροφῆς, τοῦ χρόνου καὶ πολλῶν ἄλλων περιστάσεων τυχαίων. Πολλάκις στρηνιῶν, ὡς ἵππος ἀφηνιάζων, καθίσταται παραίτιον ὀλεθρίων δυστυχημάτων καὶ συμφορῶν. Πολλάκις χαλαρὸν γενόμενον ἀναστέλλει τὴν πρόοδον. Τρέχει μὴ εἰδὸς οὔτε ποῦ τρέχει οὔτε διατί τρέχει. Ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοῦ καθίσταται ὄργανόν τι παθητικόν, μηχανή τις αὐτομάτως κινουμένη, ἥτις ὑποχωρεῖ ἀναποδράστως εἰς τὴν παρασύρουσαν αὐτὴν δύναμιν.

Μία τοιαύτη κατάστασις, ὡς πᾶς τις ἐννοεῖ, ἤθελεν εἶσθαι καταστρεπτικὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον· διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἤθελεν εἶσθαι βεβουησμένος εἰς ἐσχάτην ἀγνοίαν τοῦ σκοποῦ πρὸς ὃν φέρεται, ἀφ' ἑτέρου ἤθελεν ὑπόκεισθαι εἰς τοὺς καταναγκαστικούς τοῦ φταλισμοῦ νόμους, ἀπόκληρος πάσης ἐλπίδος μισθαποδοσίας καὶ αἰωνιότητος. Καὶ τότε, ἐκεῖνο, ὅπερ κατεδείχθη ὁ παιδαγωγὸς τῆς παιδικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἡλικίας, ὁ πρόδρομος τῆς μελλούσης αὐτοῦ μακαριότητος, ἤθελε καταστήσει αὐτὸν ἐλευθέρον παρανόμου ἀσκληρῆς τινος εἰμαρμένης, ὑβρίζον συνάμα καὶ αὐτὴν τὴν Πρόνοιαν ὡς ἄδικον καὶ ἄλογον. Ἐν τούτοις, πολλοὶ τῶν φιλοσόφων ἀπὸ τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς μέχρι τῆς τοῦ Κονδιλιάκ ἀπεπειράθησαν ἀσυστόλως ἵνα ἀναγορεύσωσι τὸ ἄστατον τοῦτο καὶ ἀτομικόν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς φύσεως ἡμῖν στοιχεῖον ὡς τὸν ἠθικὸν καὶ καθολικὸν ὀδηγὸν τῆς ἀνθρωπότητος, καθιστῶντες οὕτω τὸν ἄνθρωπον ἔρμαιον τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου. Ἄλλ' ἔωμεν αὐτοὺς χαίρειν. Ἀνάγκη ἰσχυρὰ ἀπήτει ὅπως ὁ ἄνθρωπος πρὸς τῶ ἀισθηματικὴν λάβῃ παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἑτερόν τι

στοιχεῖον ὑπερκείμενον ἐκεῖνου καὶ δυνάμενον ἵνα καθοδηγῇ καὶ κανονίξῃ ἐκεῖνο σύμφωναως τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ ἀνθρώπου προορισμοῦ. Ἐνὶ λόγῳ, τὸ αἶσθημα εἶχεν ἀνάγκη νόμου τινος καθολικοῦ καὶ ἀμεταθέτου, ἀνεξαρτήτου τῆς ἐπηρείας τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, ποδηγετοῦντος αὐτὸ καὶ κυβερνῶντος. Ὁ νόμος οὗτος ἐστὶν ὁ ὀρθὸς ἐν τῶ ἀνθρώπῳ λόγος, ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἰωάννης Ἀριστοκλήης.

ΟΙ ΦΥΣΙΟΔΙΦΑΙ ΚΑΙ Η ΘΘΕΙΑ.

Πολλοὺς πολλάκις ἠκούσαμεν λέγοντας ὅτι οἱ περὶ τὰς Φυσικὰς Ἐπιστήμας καταγινόμενοι καθίστανται Ἄθεοι. Ἡ γνώμη αὕτη εἶναι τόσῳ ἀληθῆς, ὅσῳ καὶ ἡ ὡς ἀπὸ τρίποδος ἀπονενοημένοι χρησμοὶ τοῦ ἀθλίου ἐκεῖνου Φαλμεράϋερ. . . (ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ!). Ἄλλὰ πόθεν ἐπήγαγεν; Καθ' ἡμᾶς ἐκ τριῶν τινῶν: Πρῶτον· ὁ κοινὸς λαὸς συγγέων τὰς πρόλήψεις αὐτοῦ καὶ τὰς δυσειδαιμονίας μετὰ τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων, πιστεύων εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν Βρυκολάκων, τῶν δραμάτων, τῶν ἐξωτικῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἀπαράλλακτα ὅπως πιεθεῖ εἰς τὴν τῶν ἀγγέλων καὶ ἀγίων, καὶ βλέπων ὅτι οἱ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἰδίως σπουδάζοντες δὲν πιστεύουσιν εἰς αὐτὰ, ῥίπτει κατὰ τῆς κεφαλῆς των ὡς τρομερὰν ἀρὰν τὸ ὄνομα « ἄθεος! » Δεύτερον, βλέπων ὅτι οἱ ἱατροὶ, κηδόμενοι τῆς ζωῆς τοῦ ἀσθενοῦς, ἀγανακτοῦσι βλέποντες αὐτὸν καὶ τοὺς

περὶ αὐτὸν μὴ ἐκπληροῦντας τὰς διαταγὰς των, μὴ λαμβάνοντας τὰ ἱατρικὰ, ἅτινα διέταξαν οὗτοι, ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἱατρικῆς καὶ καταφεύγοντας μόνον εἰς δῖα βᾶσματα εἰς φυλακτὰ κτλ. νομίζουσιν ὅτι οἱ ἱατροὶ εἰσὶν ἄθεοι. καὶ Τρίτον τέλος, ἐκ τῆς διαγωγῆς ἀθλίων τινῶν ἡμιμαθῶν, μηδαμῶς ἀξίων ἵνα φέρωσι τὸ ἱερὸν τοῦ Ἐπιστήμονος ὄνομα οἷτινες, μὴ δυνάμενοι ἄλλως πως ἵνα διακριθῶσι, μειδιῶσι χλευαστικῶς ὅτε ἀκούουσι προφερόμενα τὰ ἱερά καὶ σεβαστὰ τοῦ Ἰψίστου, τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὀνόματα!

Ὁ ὀνοματί τε καὶ πράγματι, ὁ ἀληθῶς ἐπιστήμων οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι ἄθεος, ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας εἶναι παντὸς ἄλλου βεβαιότερος περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑπεράτου τούτου Νοῦς, πλάσαντος καὶ διατάξαντος ἐν ἀκατανοήτῳ σοφίᾳ τὰ στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος. « Οὐχὶ μόνον, λέγει ὁ μέ-

» γας Βάκων, οὐχὶ μόνον ἡ περὶ τὰ φυσικὰ
» φαινόμενα καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν σπουδῆ
» δὲν ἀπομακρύνει τῆς ἀνθρωπίνου διανοίας
» τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς
» τῆς Προνοίας, ἀλλὰ πολλοὶ τούναντιον ἐκ
» τῶν εἰς τὴν τούτων ἐξήγησιν καταγινο-
» μένων δὲν εὗρον ἄλλην διέξοδον τοῦ
» λαβιρύνθου τῶν ἐργασιῶν των, εἰμὴ τὴν
» ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ
» Προνοίας. Δὲν ἄρνούμαι ὅμως καὶ ὅτι τὰ
» φυσικὰ ἐπιπολαίως σπουδαζόμενα, μι-
» κρά τις ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις πρό-
» σθος στρεβλῶνει τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἀ-
» θεϊαν, ἐκτενεστέρα ὅμως καὶ βαθεῖα τού-
» των σπουδῆ καὶ γνώσις ἐπαναφέρει αὐτὸν
» πρὸς τὴν θρησκείαν. Ἡ ἀθεΐα λοιπὸν
» ὅπως δῆποτε θεωρουμένη εἶναι πάντοτε
» τέκνον τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς ἀνοησίας. »
(Bacon Novum organum). — Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ μεγάλου ἐκεῖνου ἀνδρὸς εἶναι ἀλήθεια ἀναντίρρητος. Τῶνόντι ὁ κατὰ πρῶτον πλησιάζων εἰς τὸ ἀπέραντον τῆς φύσεως θεᾶμα, κατ' ἀρχὰς ἐκπλήττεται καὶ θαυμάζει ἐπὶ τῇ ἀπεριγράπτῳ πληθύνει τῶν

ἀναριθμήτων αὐτῆς στοιχείων, τῶν ὁποίων τὸ σύνολον εἶναι ἀδύνατον ἵνα συμπεριλάβῃ ποτε ὁ ταπεινὸς καὶ ἀσθενὴς τοῦ ἀνθρώπου νοῦς. Ὅτε δὲ σπουδάσας τὰς γενικωτέρας αὐτῶν ιδιότητας, τοὺς κυριωτέρους νόμους, εἰς τοὺς ὁποίους πᾶν σῶμα, πᾶν στοιχεῖον, ὑπόκειται, ὅταν ἐκμάθῃ τοὺς νόμους τούτους, ὅταν ἴδῃ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην σχέσιν καὶ ἀρμονίαν, ἥτις ἄρχει ἐπὶ ὅλων τῶν πλάσματων, σχέσιν καὶ ἀλληλουχίαν, ἣν ἄλλως ἀδυνατεῖ ἵνα ἐξηγήσῃ παρὰ διὰ τῆς ὑπάρξεως ἀκατανοήτου τινὸς καὶ ὑπεράτου Νοῦς, ὄντος τινὸς Παντοδυνάμου καὶ αἰωνίου, τότε δὴ τότε, τὸ γόνυ αὐτοῦ κλίνει αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸ ἔδαφος, τὸ βλέμμα καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ὑψοῦνται πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ πληροῦται ἀκατανοήτου τινὸς αἰσθηματος, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, ἡ τοσάκις ἴσως βλασφημησασα, ψελλίζει τὰς μεγάλας ταύτας λέξεις: Παντοδύναμος Σοφία!

Φέρε δὲ ἴδωμεν ἐν ὀλίγοις καὶ γενικῶς τί, οἱ κυριώτεροι κλάδοι τοῦ ἀπέραντου ἐκεῖνου καὶ κολοσσιαίου δένδρου, ὅπερ Φυσικὰς Ἐπιστήμας ἀποκαλοῦμεν, διδάσκουσι, καὶ ἂν ᾖναι δυνατὸν ἵνα φέρωσιν αὐταὶ εἰς τὴν ἀθεϊαν.

Ἡ Ἀστρονομία μᾶς διδάσκει τὴν πορείαν καὶ τὰς θέσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων· τοὺς Ἡλίους, τὰ κέντρα ταῦτα τοῦ φωτός, ἐν τῶ μέσῳ τῶν πλανητικῶν συστημάτων καὶ τοὺς Πλανήτας κινουμένους περὶ αὐτοὺς ἀενάως κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἀμετάβλητον τρόπον. Ὁ σπουδάζων δ' αὐτὴν δύναται ἵνα ἐπερωτήσῃ ἑαυτὸν ἐὰν ἡ μικρὰ ἡμῶν γῆ ἠδύνατο ἵνα ᾖ μεγαλητέρα ἢ μικρότερα. Καὶ ἡ ἐπιστήμη θέλει τῶ ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ γῆ ἠδύνατο ἵνα ᾖ μεγάλη ὡς ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Κρόνος καὶ μικρὰ ὡς ἡ Παλλὰς, χωρὶς νὰ προξενήσῃ οὐδεμίαν ἀταξίαν εἰς τὸ πλανητικὸν ἡμῶν σύστημα, ἀλλ' ὅτι τότε ἔπρεπε καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς πλάσματα ἵνα μεταβληθῶσι· διότι μένοντα, εἰς ἣν τώρα εὐρίσκονται κατάστασις, ἤθελεν ἀπολέσωσι πᾶσαν τὴν ἑαυτῶν ἰσορροπίαν· ἐπεί-

δλ, τῆς βαρυτικῆς δυνάμεως τῆς γῆς οὐσῆς ἀναλόγου τῷ ὄγκῳ αὐτῆς, ἐάν ἡ γῆ ἦτο μεγάλη ὡς ὁ Ζεὺς, ὁ ὀπὸς τῶν δένδρων δὲν ἤθελε δύναται ἵνα ἀνυψῶται ἐκ τοῦ ἐδάφους πρὸς τὴν κορυφὴν των καὶ οὕτω τὰ φυτὰ ἤθελον ἐκμηδενισθῶσι, καὶ τοῦτο διότι ὅλαι αἱ ἐν τῇ σφαίρᾳ ἡμῶν δυνάμεις τείνουσιν ἵνα συσσωρευθῶσιν εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς· ὅτι ὀλίγοι τινὲς ἐτι βαθμοὶ βαρύτητος ἐάν προσετίθεντο εἰς τὴν γῆν, ἢ μωδῆς δυνάμεις τῶν ζώων ἤθελον ἀφανισθῆ· διότι, ἔνεκα τῆς βαρύτητος ἤθελον ἐλκύνονται πρὸς τὸ κέντρον τῆς σφαίρας, καὶ τότε ἢ τόσον ἤδη εὐκίνητος ἔλαφος ἤθελον εἶναι βαρυτέρα καὶ δυσκίνητοτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ νῦν ἐλέφαντος. Ἀλλὰ τί λέγομεν! οὐδὲν τῶν παρόντων ζώων ἤθελον ὑπάρχει πλέον, διότι ἀξαναμένου τοῦ ὄγκου τῆς γῆς, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα αὐτῆς ἤθελε καταστῆ πυκνοτέρα καὶ οὕτως οἱ ἀσθενεῖς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων πνεύμονες ἤθελον ἀδυνατοῦσιν ἵνα ὑπόφερωσι τὸν βαρὺν ἐκείνον ἀέρα. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα βλέπων καὶ σπουδάζων ὁ Ἀστρονόμος δύναται ἵνα μὴ ἀνακράξῃ « Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ; »

Ἡ Βοτάνικὴ μᾶς διδάσκει τὴν θαυμασίαν τῶν Βοτάνων—τῶν φυτῶν—κατασκευὴν τὰ διάφορα ἐξ ὧν συνίστανται μέρος, τείνοντα ὅλα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν· ὅτι αἱ ῥίζαι π. γ. ἐπλάσθησαν πρὸς ἀπορρόφωσιν τοῦ ὕδατος καὶ τῆς ὑγρασίας τοῦ ἐδάφους, τὰ δὲ φύλλα πρὸς ἀπορρόφωσιν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, διότι ἀνευ τοῦ ὕδατος τούτου, τῆς ὑγρασίας ταύτης καὶ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τὸ φυτὸν δὲν δύναται ἵνα ζῆσθ. Μᾶς διδάσκει δὲ προσέτι τὸν διαρργανισμόν τῶν ἀνθέων, τὴν διάκρισιν αὐτῶν εἰς ἀρρένα καὶ θήλεα, ἀναγκαῖα εἰς τὴν παραγωγὴν νέου φυτοῦ, εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ εἶδους. Ὄταν λοιπὸν ὁ σπουδάζων τὴν ἐπιστήμην ταύτην ἴδῃ ὅλα ταῦτα, ὅταν μάθῃ ὅτι τὰ ποικιλόχροα ἐκείνα καὶ τερψίθεα τοῦ καθ' αὐτὸ ἀνθους, ἦτοι τῆς στεφάνης πέταλα, τὰ ὁποῖα πρῶην μὲν τῷ ἐφρίνοντο φροῦδα καὶ πρὸς τέρψιν μόνον

τοῦ ὀφθαλμοῦ προωρισμένα, εἰσὶν ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν καὶ προστασίαν τῆς ὀσθήκης (ovaire) καὶ τῶν στημόνων (étamines), τούτεστι τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τοῦ φυτοῦ· ὅτι ἐν τῷ βάθει τοῦ αὐλοῦ (α) καὶ τῶν κλάδων τοῦ φυτοῦ ὑπάρχουσι διάφοροι ὄχχοι—αἱ τραχεῖαι, οἱ ἐλικοειδεῖς, οἱ κομβολογοειδεῖς κτλ. καὶ ὅτι οἱ ὄχχοι οὗτοι κατεργάζονται καὶ φέρουσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ φυτοῦ τὸν ζωογόνον χυμὸν (seve)· ὅτι τὰ τοσοῦτον ἀπ' ἀλλήλων διαφέροντα ἀπειράριθμα ταῦτα φυτὰ κατέχουσι χαρακτηρὰς τινὰς ἰδίους, οἵτινες συνδέουσιν αὐτὰ καὶ διαίρουσιν εἰς κλάσεις, εἰς οἰκογενεῖας, εἰς γένη καὶ εἰς εἶδη, καὶ ὅτι τὰ φυτὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, τοῦ αὐτοῦ γένους, τῆς αὐτῆς οἰκογενεῖας παρουσιάζουσι παντοῦ, πάντοτε καὶ ἀμετατρέπτως τοὺς αὐτοὺς χαρακτηρὰς, οἵτινες διακρίνουσιν αὐτὰ ἐξ ἄλλων ἄλλης οἰκογενεῖας, γένους καὶ εἶδους· ὅταν τέλος ἐξετάσῃ τὴν κατασκευὴν, τὰς ιδιότητας, καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς γύριδος (β), τῶν ὠαρίων καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνονται αἱ γάμοι τῶν φυτῶν, τὰς διαφόρους περιόδους—ἡλικίας—τοῦ φυτοῦ καὶ τοῦ ἀνθους, καὶ τὰς μεταμορφώσεις ἀπὸ κοτύλης εἰς ῥίζαν, στέλεχος, κλόνους, ἄνθος καὶ καρπὸν,—δύνηται ἵνα μὴ ἐπερωτησῇ ἑαυτὸν τίς ταῦτα πάντα ἐπενόησεν;

Ἡ Ζωολογία ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη, ἣτις ἔχει τὴν πλειοτέραν ἀναλογίαν μετὰ τῆς Βοτανικῆς· μᾶς διδάσκει δὲ αὕτη ὅτι τὰ τοσοῦτον ἔνεκα τοῦ χρώματος, τοῦ μεγέθους, τοῦ σχήματος καὶ τῆς διαίτης διάφορα φαινόμενα ζῶα, μεγάλῃν ἔχουσι πρὸς ἄλληλα τὴν σχέσιν καὶ ἀναλογίαν—ὅτι ἀπὸ τῆς τερατώδους φαλαίνης καὶ τῶν ἄλλων

(α) Αὐλὸς καὶ στέλεχος (tige, tronc) τὸ μεταξὺ τῆς ῥίζης καὶ τῶν κλόνων μέρος τοῦ φυτοῦ.

(β) Γύρις (pollen) γονιμοποιὸς κόνις, περιεχομένη ἐν τοῖς ἀνθλοῖς τῶν στημόνων, τούτεστι τῶν ἀρρένων τοῦ φυτοῦ μερῶν.

παμμεγέθων κητῶν, μέχρι τοῦ Ἀκάρους καὶ τῶν λεπτοφυεστέρων ζωῶν, ἅτινα, ἐνεκα τῆς σμικρότητος αὐτῶν, δὲν δύναμεθα ἵνα διακρίνωμεν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅλα τὰ ζῶα ἔχουσι τὸν αὐτὸν ἀρχικὸν δι' ὀργανισμόν, τὸν αὐτὸν ἀρχικὸν τύπον, θαυμασίως ὅμως τροποποιούμενον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν καὶ τὸν προορισμὸν ἐκάστου, καθ' ὅσον προωρισται ἵνα βαδίξῃ ἢ ἵνα ἔρπῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα βυθίζηται καὶ πλέῃ ἐν τῷ ὕδατι, ἢ ἵνα ὑψῶται εἰς τὸν αἰθέρα.—Ὅτι τὰ τοσοῦτον διαφόρως πεπλασμένα, κατὰ τὸ φαινόμενον ταῦτα ὄντα κατέχουσι γενικὸς τινὰς χαρακτηρὰς κοινῶς εἰς τε αὐτὰ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἐνόργανα ὄντα, ἦτοι τὰ φυτὰ, καὶ συνιστῶντας τὴν Φυτικὴν λεγομένην Ζωὴν (α).—Ὅτι ἐκτὸς τῶν κοινῶν τούτων χαρακτηρῶν τὰ ζῶα κατέχουσι καὶ δύο ἄλλους τ: ε: τὴν Κινητικὴν καὶ τὴν Αἰσθητικὴν δύναμιν, ἰδιάζοντας εἰς μόνα αὐτὰ καὶ συνιστῶντας τὴν Ζωτικὴν ζῶην (la vie animale).—Ὅτι τινὰ τῶν κυριωτέρων ὀργάνων, ἂν καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ζῶα διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔκτισον προωρισμένα, ὑπόκεινται εἰς διαφόρους τροποποιήσεις ἀναλόγως τῆς διαίτης τοῦ ζώου· π. γ. ὅτι ὁ ἐντερικὸς σωλὴν τοῦ Λέοντος διαφέρει τοῦ τοῦ προβάτου, διότι ὁ τοῦ πρώτου ἐστὶ βραχύτερος τοῦ τοῦ δευτέρου, καὶ ταῦτα, διότι ὁ Λέων τρεφόμενος διὰ κρέατος, τούτεστι διὰ πλουσίας εἰς θρεπτικὰ μέρη οὐσίας, δὲν ἔχει ἀνάγκην μακρῆς πεπτικῆς ἐργασίας καὶ, κατὰ συνέπειαν, σχοινοτενοῦς πεπτικοῦ σωλῆνος, ἐν ᾧ ὅλος τούταντιον συμβαίνει εἰς τὸ πρόβατον καὶ τὰ χορτοβόρα ζῶα.—Ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν πρὸς

τούτοις ὅτι τὰ διάφορα ζῶα ἂν καὶ ἦναι πεπλασμένα κατὰ τὸ αὐτὸ ἀρχικὸν σχέδιον κατέχουσιν, ὡς καὶ τὰ φυτὰ, χαρακτηρὰς τινὰς γενικὸς καὶ μερικὸς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὀδηγούμενοι οἱ Φυσιολογοὶ κατέταξαν αὐτὰ εἰς Τμήματα (Embranchements), εἰς Κλάσεις, εἰς Οἰκογενεῖας, εἰς Γένη καὶ εἰς Εἶδη. Οὕτω π. γ. διήρσαν αὐτὰ εἰς 4 μεγάλα Τμήματα, α. τὰ Ἐνσπονδυλά ἢ Σπονδυλωτὰ, τούτεστι τὰ ἔχοντα σπονδυλικὴν στήλην (βαχοκόκκαλον), καὶ τοιαῦτα εἰσὶν ὁ ἄνθρωπος, τὰ τετραπόδα, τὰ πτηνὰ, οἱ ἰχθύες, τὰ ἑρπετά. β. τὰ Μαλάκια, τούτεστι τὰ ζῶα, ἅτινα σπεροῦνται ὀστέων καὶ ἀρθρώσεων, καὶ τῶν ὁποίων τὸ σῶμα εἶναι μαλακὸν καὶ ἐνίοτε μὲν κεκαλυμμένον ὑπὸ ὀστρακίου—ὑπὸ κόγχης· καὶ τοιαῦτα εἰσὶν τὰ κοινῶς ὀστρακικὰ καὶ ὀστρεα ὀνομαζόμενα· ἐνίοτε δὲ γυμνὸν ὡς τὸ τῆς Ὀκταπόδος Σπητίας (ὀκταπόδιον). γ. τὰ Ἀρθρωτὰ ἢ Δακτυλωτὰ τούτεστι ἐκείνα, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα διαίρειται εἰς διάφορα τμήματα συνεχόμενα διὰ ἰδιοτρόπων ἀρθρώσεων, καὶ τοιαῦτα εἰσὶ τὰ ἔντομα (Μέλισσα, Μύια, Τέττις, κτλ.) καὶ δ. τὰ Ζωόφυτα, τούτεστι ἐκείνα τὰ ὄντα, ἅτινα σπεροῦνται αἰσθητικότητος καὶ κινητικότητος, κατέχοντα δὲ μόνον τὴν αἰσθητικὴν τῆς ἀφῆς ἴσως δὲ καὶ τῆς γύσεως, διὰ ὀνομάσθησαν καὶ Ζωόφυτα· διότι μετέχουσι καὶ τῆς φύσεως τῶν ζώων καὶ τῆς τῶν φυτῶν τοιαῦτα δὲ εἰσὶν ὁ Ἐχίνος (ἄχινος), ὁ Ἀστερίας (σταυρὶ) κτλ. Τὰ Σπονδυλωτὰ ὑποδιαιροῦνται εἰς Θερμόαιμα καὶ Ψυχρόαιμα τὰ Θερμόαιμα εἰς Ζωογόνα καὶ Ὄογόνα· τὰ Ζωογόνα ἦτοι Μαστοφόρα (δηλ. τὰ γεννῶντα τὰ τέκνα αὐτῶν ζῶντα, ὅθεν καὶ πρὸς γαλακτοουχίαν αὐτῶν Μαστούς φέροντα), εἰς Ἀνθρώπον, (β) εἰς

(α) Αἱ συνιστῶσαι τὴν φυτικὴν ζῶην δύο μεγάλαι λειτουργεῖαι εἰσὶν ἡ Θρέψις καὶ ἡ Ἐπιγονή· ἡ μὲν πρώτη προεδρεύει εἰς τὴν συντήρησιν—εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου (ζώου ἢ φυτοῦ) ἢ δὲ δευτέρα εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ εἶδους· ἡ θρέψις ὑποδιαιρεῖται εἰς ἑξ διαφόρους λειτουργεῖας αἰτινες, τείνουσιν ἀπασαι εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν· εἰσὶν δὲ αὗται, ἡ Πέψις, ἡ ἀπορρόφησις, ἡ ἀναπνοή, ἡ αἰμάτωσις, ἡ κυκλοφορία καὶ ἡ ζωικὴ θερμότης.

(β) Ὁ ἄνθρωπος σχηματίζει ἰδίαν οἰκογενεῖαν ἐν τῇ Ζωολογίᾳ ὀνομαζομένην εἰς εἰρεσ.

Ἄπαντα εἰσὶ στρογγύλα ὅθεν καὶ τὸ ἀξίωμα ὅτι « ἡ φύσις ἐράται τοῦ στρογγύλου ». Ἴδου λοιπὸν ἢ ἀπόδειξις ὅτι Μία καὶ ἡ αὐτὴ Παντοδύναμος Χεὶρ ἐπλασε τὸ Σύμπαν.

Ὁ Ἴατρος τέλος, ὅστις εἶναι ἀναγκασμένος, ἵνα ἐκμάθῃ καὶ γινώσκῃ, ἂν οὐχὶ ἄπαντα καὶ καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς λεπτομερείας, τοῦλάχιστον τὰ πλεῖστα καὶ κυριώτερα ὅσων ἰδίως γινώσκουσιν ὁ Βοτανολόγος, ὁ Ζωολόγος, ὁ Φυσικὸς, ὁ Χημικὸς, ὁ Φυσιολόγος, καὶ τὰ λοιπὰ, δύναται ἵνα ἢ ἄθεος, ἀφοῦ μάλιστα προσθέσῃ εἰς τὰς γνώσεις ταύτας καὶ τὴν εἰδικὴν σπουδὴν τοῦ ἀνθρώπου! τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ δικαίως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πλάτωνος Μικροκοσμοῦ ἐπονομασθέντος, ζῶου μὲν κατὰ τὸ σῶμα, ἀγγέλλου δὲ κατὰ τὴν ὑψίνοιαν, ἀφοῦ ἐκμάθῃ ὅτι ὁ Πλάστης τοῦ Βασιλέως τούτου τῆς γῆς ἔθεσεν ἐν αὐτῷ Δύναμιν τινα, ἄγνωστον μὲν κατὰ τὴν φύσιν αὐτῆς, γνωστὴν δὲ μόνον διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, Δύναμιν, ἣτις ὡς τὸ τοῦ ὰρολογίου ἐλατῆριον διέπει καὶ ἐφορᾷ τὰς κινήσεις καὶ τὴν πορείαν τῆς ἀκατανοήτου καὶ οὐρανοτεύκτου ταύτης μηχανῆς, ἣτις ἀνθρώπινον σῶμα ὀνομάζεται Δύναμιν, ἣτις ἀνθίσταται εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ τὰς ἀσθενείας, καὶ τῆς ὀποίας ἡ Ἴατρικὴ δὲν εἶναι παρὰ ἢ ἀπλῆ βοήθος Δύναμιν, ἥτις οὐλοὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐπιστήμης ἀνεγνώρισαν ἂν καὶ διαφοροτρόπως ὀνόμασαν, καὶ τὴν ὀποῖαν ἢ Ἰσχυρὴν τοῦ Μοντεπελιῆ Ζωϊκὴν Ἀρχὴν ὀνομάζει (Principe vital) ὁ Ἴατρος, ὦ! τὸ λέγομεν μετὰ πεποιθήσεως, ὁ Ἴατρος εἶναι ἀδύνατον ἵνα ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Προνοίας ὄχι! μυριάκις ὄχι!

Ἄπαντα εἰσὶ στρογγύλα ὅθεν καὶ τὸ ἀξίωμα ὅτι « ἡ φύσις ἐράται τοῦ στρογγύλου ». Ἴδου λοιπὸν ἢ ἀπόδειξις ὅτι Μία καὶ ἡ αὐτὴ Παντοδύναμος Χεὶρ ἐπλασε τὸ Σύμπαν.

Ὁ Ἴατρος τέλος, ὅστις εἶναι ἀναγκασμένος, ἵνα ἐκμάθῃ καὶ γινώσκῃ, ἂν οὐχὶ ἄπαντα καὶ καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς λεπτομερείας, τοῦλάχιστον τὰ πλεῖστα καὶ κυριώτερα ὅσων ἰδίως γινώσκουσιν ὁ Βοτανολόγος, ὁ Ζωολόγος, ὁ Φυσικὸς, ὁ Χημικὸς, ὁ Φυσιολόγος, καὶ τὰ λοιπὰ, δύναται ἵνα ἢ ἄθεος, ἀφοῦ μάλιστα προσθέσῃ εἰς τὰς γνώσεις ταύτας καὶ τὴν εἰδικὴν σπουδὴν τοῦ ἀνθρώπου! τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ δικαίως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πλάτωνος Μικροκοσμοῦ ἐπονομασθέντος, ζῶου μὲν κατὰ τὸ σῶμα, ἀγγέλλου δὲ κατὰ τὴν ὑψίνοιαν, ἀφοῦ ἐκμάθῃ ὅτι ὁ Πλάστης τοῦ Βασιλέως τούτου τῆς γῆς ἔθεσεν ἐν αὐτῷ Δύναμιν τινα, ἄγνωστον μὲν κατὰ τὴν φύσιν αὐτῆς, γνωστὴν δὲ μόνον διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, Δύναμιν, ἣτις ὡς τὸ τοῦ ὰρολογίου ἐλατῆριον διέπει καὶ ἐφορᾷ τὰς κινήσεις καὶ τὴν πορείαν τῆς ἀκατανοήτου καὶ οὐρανοτεύκτου ταύτης μηχανῆς, ἣτις ἀνθρώπινον σῶμα ὀνομάζεται Δύναμιν, ἣτις ἀνθίσταται εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ τὰς ἀσθενείας, καὶ τῆς ὀποίας ἡ Ἴατρικὴ δὲν εἶναι παρὰ ἢ ἀπλῆ βοήθος Δύναμιν, ἥτις οὐλοὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐπιστήμης ἀνεγνώρισαν ἂν καὶ διαφοροτρόπως ὀνόμασαν, καὶ τὴν ὀποῖαν ἢ Ἰσχυρὴν τοῦ Μοντεπελιῆ Ζωϊκὴν Ἀρχὴν ὀνομάζει (Principe vital) ὁ Ἴατρος, ὦ! τὸ λέγομεν μετὰ πεποιθήσεως, ὁ Ἴατρος εἶναι ἀδύνατον ἵνα ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Προνοίας ὄχι! μυριάκις ὄχι!

Ἐάν τὸ ὰρολόγιον μαρτυρῇ τὴν ὑπαρξίν ἑνὸς τεχνίτου, ἑνὸς ὰρολογιοποιοῦ, λέγει Γάλλος τις συγγραφεὺς, οὐτινος οἱ λόγοι οὗτοι ἰσχύουσι, διότι πολλὰκις ἐβλασφήμησεν, ἐπὶ πολὺ ἐδίστασε καὶ

ἔκ τῆς Ζωολογίας μανθάνομεν ὅτι ὅλα τὰ ὄντα δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀναφορικῶς ὀργανικὴν πλοκὴν καὶ ἐντέλειαν, ἀλλ' ὅτι διαδέχονται ἄλληλα κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἐντελείας ταύτης, καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ Πλάστου εἰς τὴν ἰδίαν ἕκαστον θέσιν, ὄστε σχηματίζουσι σειράν τινα, τὴν ὀποῖαν οἱ Φυσιολογοὶ ὀνομάζουσι Κλίμακα τῶν Ὀντων. Διαίρουσιν δὲ τὰ ὄντα εἰς Ἐνόργανα καὶ Ἀνόργανα καὶ τῶν μὲν ἐνοργάνων χαρακτηριστικῶς εἰσὶ ἄ ἢ διὰ ἐνδολήψεως (intussusception) θρέψις, διατήρησις καὶ αὐξησις τοῦ ἀτόμου δηλ. ὅτι ἕκαστον ἐνόργανον σῶμα λαμβάνει ἐξ ὄθεν οὐσίας τινος, τὰς ὀποίας εἰσάγει ἐντὸς ἐαυτοῦ καὶ ἐκεῖ αὐταὶ διὰ τινος ἐσωτερικῆς ἐργασίας τρέφουσι καὶ διατηροῦσι τὸ σῶμα τούτο ὅ ἢ διὰ γονέων, ἣτοι διὰ δύο ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, διεσπῶτων ὀμως φύλων, τουτέστιν, ἄβενος καὶ θύλεος Ἐπιγονῆ τοιαῦτα δὲ εἰσὶ τὰ Ζῶα καὶ τὰ Φυτὰ. Τῶν δὲ ἀνοργάνων ἢ ἀκατεργᾶστων σωμάτων ἢ μὲν θρέψις καὶ αὐξησις γίνεται διὰ ἐξωθέσεως, τουτέστι διὰ τῆς προσθήκης ὀμοειδῶν ἀτόμων, ἢ δὲ ἐπιγονῆ διὰ τῆς ἐνώσεως καὶ συγχωνεύσεως διαφοροειδῶν ἀτόμων, ἐχόντων πρὸς ἄλληλα χημικὴν συνάφειαν (affinité), ἣτοι δυναμένων ἵνα ἐνωθῶσι καὶ συγχωνευθῶσι καὶ τοιαῦτα εἰσὶ τὰ ὄρυκτά. Ἐκ τούτων λοιπὸν δῆλον ὅτι τὰ ἀνόργανα σῶματα, ὡς τὰ ἀπλοῦστερα, κατέχουσι τὴν κατωτάτην τῆς κλίμακος βαθμίδα, τὴν δὲ ἀνωτάτην τὸ ἐντελέστερον καὶ μᾶλλον πολὺπλοκον τῶν ὀργανῶν σωμάτων, τὸ ἀριστούργημα τῆς φύσεως, — ὁ ἀνθρώπος. Ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης δὲ βαθμίδος μέχρι τῆς κατωτάτης, ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ ὄρυκτοῦ ἢ κάθοδος εἶναι τοσοῦτον ὀμαλὴ καὶ τακτικὴ, ὄστε καθίσταται σχεδὸν ἀνεπαίσθητος, καὶ τὰ ὄντα, ἄτινα διαδέχονται ἄλληλα κατὰ βαθμούς, σχηματίζουσιν ἐκτενῆ τινα καὶ ἀδιάκοπον σειράν, ἔχουσι πρὸς ἄλληλα στενάς σχέσεις καὶ αἰ ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα διαφορικῶς εἰσὶ πολὺ μικραὶ διὸ καὶ

τὸ ἀπόφθεγμα « Natura saltum non facit: ἡ φύσις δὲν πηδᾷ ».

Ἄλλ' ἔλθωμεν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος εἶπεν ἐπέθη ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς Κλίμακος τῶν ὄντων· εἶναι λοιπὸν τὸ ἐντελέστερον τῶν ζώων, εἶναι ὁ βασιλεὺς αὐτῶν. Ἀλλὰ πῶς! ἐν ᾧ βλέπομεν ὅτι εἶναι τὸ ἀθλιέστερον καὶ ἀνισχυρότερον τῶν πλειοτέρων; ἐν ᾧ εἶναι ἀσθενέστερος καὶ αὐτοῦ τοῦ κυρίου; — Ναί! εἶναι ἀθλιέστερος καὶ ἀσθενέστερος τῶν πλειοτέρων κατὰ τὸ σῶμα· ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος οὐχὶ διὰ τοῦ σώματός του μόνου, ἀλλὰ καὶ διὰ τινος ἄλλου ὄντος, ὄντος μυστηριώδους καὶ ἀκινητοῦ, ὅπου κατοικεῖ ἐν τῷ ἀσθενεῖ αὐτοῦ σώματι, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος καταδραμάζει καὶ τὰ ισχυρότερα καὶ ἀγριώτερα θηρία καὶ ἀρχει ἐπὶ τῆς Κτίσεως. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον μόνον κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἔχει οὗτος καὶ Ψυχὴν, τούτεστιν, ὅν τι αὐτὸν ἀφρημένον καὶ ἀθάνατον, καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ αὐτὸ καὶ ἀφρημένον ὄν, αὐτὴ ἡ ψυχὴ καὶ οὐχὶ τὸ σῶμα, εἶναι τὸ πλασθέν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσαν τοῦ Πλάστου. Διὰ τοῦ σώματός του ἔσπει αὐτὸς ὡς ἀκόλλητος ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ᾧ διὰ τῆς ψυχῆς του ἀνυψοῦται εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀνυψοῦται εἰς μέρη, ἀτινα οὐδὲ τὸ ὄμμα τοῦ ἀέτος δύναται πατεῖν ἄραση, ἀνυψοῦται εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἰψίστου! Ἀλλὰ ἡ ὑψιπέτης καὶ ἀθάνατος αὕτη ψυχὴ εἶναι στενωδὸς συνδεδεμένη μετὰ τοῦ χαμέροντος καὶ φθαρτοῦ σώματος καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἄνθρωπος. Ἐν τοσοῦτῳ αὕτη ὑπάρχει! Λοιπὸν ὡς ὑπάρχουσι σώματα ὑλικά καὶ συγκεκριμένα (εἰν μοὶ συγχωρήτε ἢ ἐκφρασίς) ὑπάρχουσι καὶ αὐτὰ καὶ ἀφρημένα ἢ ἰδανικά, καὶ τοιοῦτον ὄν εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφ' οὗ δὲ πρὸς ἀδέχθημεν ἢ μάλλον ἀφ' οὗ εἶδωμεν τὴν τῶν ὑλικῶν σωμάτων κλίμακα, διατί νὰ μὴ παραδεχθῶμεν σειρὰν καὶ αὐτῶν τινῶν ὄντων, ὄντων ὑπερανθρωπίνων, Ἀγγέλων, πνευμάτων ἢ ὡς ἄλλως θέλετε ἵνα ὀνομάσῃτε αὐτὰ; Διατί ὁ τοσοῦτος ἐ-

γῶισμός τοῦ ἀνθρώπου, λέγοντος ὅτι μετὰ τὸν Θεὸν αὐτὸς ἐστὶ τὸ ἐντελέστερον ὄν τοῦ σύμπαντος; Τοῦτο μᾶς φαίνεται παράλογον; τόσῳ δὲ μάλλον, ὅσῳ καὶ ἡ φιλοσοφία καὶ ἅπασαι αἱ θρησκείαι παραδέχονται τὴν ὑπάρξιν ὑπερανθρωπίνων ὄντων, Ἀγγέλων, Πνευμάτων, Μελέκ, Νυμφῶν ἢ ὁπωσδήποτε ἄλλως κατὰ τὰς διαφόρους γλώσσας ταῦτα ὀνομάζονται, ὄντων πολὺ μὲν ἀτελεστέρον τοῦ Θεοῦ, πολὺ δὲ ἐντελεστέρον τοῦ ἀνθρώπου, σχηματίζοντων τὴν Κλίμακα, δι' ἧς ἡ γῆ ὑψοῦται πρὸς τὸν οὐρανόν, τὴν γέφυραν, δι' ἧς τὸ φθαρτὸν μεταβαίνει εἰς τὸ ἀφθαρτὸν. Ἡ Ποιητικὴ τῶν προγόνων ἡμῶν θρησκεία, διακρούσα τοὺς Θεοὺς εἰς Κλάσεις αὐτὴν ταύτην τὴν κλίμακα ὑπὸ κινήσει αὐτὸ τοῦτο διδάσκει καὶ ἡ θεία τοῦ Χριστοῦ θρησκεία, αὐτὸ τοῦτο καὶ τοῦ Μωυσεῦς τὸ δόγμα, αὐτὸ τοῦτο καὶ ἡ τοῦ Μωυσεῦς καὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ Ἀραβικῆ θρησκεία, αὐτὸ τοῦτο τέλος καὶ ἡ Ἰνδικὴ καὶ ἡ Σινικὴ καὶ ὅλα τέλος αἰθερησκείαι. Αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ ἡ Ἐπιστήμη δύνανται ἵνα διδάξῃ.

Ταῦτα καὶ τοιαῦτα διδασκόμενοι πρὸς τῆς Ἐπιστήμης οἱ Φυσιολογοὶ δύνανται ποτε ἵνα ᾧσιν θεοὶ; Οὐχὶ καὶ ἀποδείξας τοῦτο εἶναι ἡ εὐσέβεια τῶν μεγαλητέρων τῆς ἐπιστήμης ἀνδρῶν. Τὸ πρὸς τὸ Θεῖον σεβασ τοῦ Πατρὸς τῆς Ἰατρικῆς ἐστὶν ἀνεξάλειπτως ἐγκραγαμμένον εἰς τὰς ἀθανάτους σελίδας τῶν συγγραμμάτων του. — αὐτὸ δὲ τοῦτο βλέπομεν καὶ εἰς τὸν ἀπέραντον ἐξείνον ὠκεανὸν τῶν συγγραμμάτων τῆς ἀκατανοήτου ἐκείνης μεγαλοφυΐας, τοῦ μεγαλητέρου τῆς ἀρχαιότητος σοφοῦ καὶ φυσιολογοῦ, τοῦ Ἀριστοτέλους: « Ἡ ὑπάρξις τοῦ Θεοῦ, λέγει οὗτος ἐν τῇ Ποιητικῇ του, » εἶναι τοσοῦτῳ καταφανὴς ὅσῳ καὶ ἡ τοῦ ἠλίου καὶ εἰς τὴν περὶ τούτου γενικὴν τῶν ἔθνων πεποιθήσιν ὀφείλομεν ἵνα ὑποταχθῶμεν ὡς εἰς νόμον τῆς φύσεως. » — Ὁ Γαλιλῆος, ὁ μετὰ τὸν Ἰπποκράτην πατῆρ τῆς Ἰατρικῆς, ἔλεγεν ὅτι « μόνον τὰ θαυμάσια τοῦ ἀνθρωπίνου ἀντίχειρος μαρτυροῦ-

» σιν ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. » — Ὁ Νεύτων (α) οὐδέποτε ἤκουε τὸ ὄνομα τοῦ ἰψίστου προφερόμενον χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῆ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ κλινῆ αὐτὴν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ. « Τὸ ὄνομα μόνον τοῦ Θεοῦ, λέγει ἐν τινι συγγράμματι αὐτοῦ, μᾶς ἐμπνέει τὴν ιδέαν οὐχὶ μόνον ἐνὸς Ἀπείρου, Παντοδυνάμου καὶ Αἰωνίου ὄντος, πλάσαντος τὸ πᾶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ θέσαντος σχέσεις τινὰς μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῶν πλασματῶν του διὰ καὶ οὐδέποτε λέγομεν Ἀϊώνιέ μου, Ἄπειρέ μου, ἀλλὰ λέγομεν, καὶ πρέπει ἵνα λέγομεν Θεέ μου, ἐννοοῦντες διὰ τῆς λέξεως ταύτης τὸν Κύριον καὶ διατηρητὴν τῆς ζωῆς μας. » — Ὁ Σίδνεϋαμ, (β) ὁ Βοσράβε, (γ) ὁ Ὄφφμαν, (δ) διεκρίνοντο ἐπὶ σοφίᾳ τε καὶ εὐσεβείᾳ. — Ὁ Ἄλλερ, (ε) ὁ ἐγκυκλοπαιδικὸς ἐκείνος νοῦς, ὁ πατὴρ τῆς Φυσιολογίας, λέγει ἐν τινι συγγράμματι του ὅτι « εὐτυχεῖς αἱ ψυχαὶ αἵτινες, μ' ὅλας τὰς περιφρονήσεις τοῦ προκατελημμένου κόσμου, δὲν παύουσιν ἐκτιμῶσαι τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων ἀξίαν, αἵτινες, ὑπακούουσαι τῇ ἐσωτερικῇ φωνῇ τῆς συνειδήσεως, προσέθεσαν ὡς σκοπὸν ὅλων τῶν πράξεων αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος! Πόσον θέλει ἀνταμείψῃ αὐτοὺς ἡ μέλλουσα τύχη των διὰ τὰς περιφρονήσεις καὶ τὴν ἀθλιότητα, τὰς ὁποίας ἐνταῦθα ὑφίστανται! Ὡ! θέλει ἀπολάβωσιν ὀλβιότητα ἄπειρον καὶ ἀτελεύτητον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἰψίστου ὄντος, ὅπου ἔχουσι πρὸ ὀφθαλ-

» μῶν καθ' ὅλα αὐτῶν τὰ διαβήματα. » (ς) — Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Βάν-Σβεϊττεν, τοῦ μαθητοῦ καὶ φίλου τοῦ Βοσράβε, ἐστὶν ἐγκραγαμμένη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: Heroiæ et Cristiane, ὑπενθυμίζουσα τὸν πλήρη ἠρωϊκῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εὐσεβείας βίον τοῦ ἀνδρός. — Ὁ Τι-σὸτ (ζ) πολλάκις ἀνεκράξεν: « Ὡ, πόσον μεγάλη ἡ τῆς ἱσραῦς ἐξομολογήσεως δύναμις! » — Ὁ Οὐφελανδ, (η) λέγει ἐν τῇ Μακροβιωτικῇ του ὅτι « ὁ θάνατος εἶναι τὸ μέσον τῆς διατηρήσεως τῆς καθ' αὐτὸ ὑπάρξεώς μας. » — Ὁ Πατὴρ τῆς Χημείας Λαβοαζιέ, ὅτε κατὰ τὴν πρώτην Γαλλικὴν ἐπανάστασιν ὁ Χριστιανισμὸς ἐξωστρακίσθη τῆς Γαλλίας, ἀνήγειρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ προστύχον μετὰ τῶν τέκνων καὶ τῶν ὑπερτερον αὐτοῦ· ὁ δὲ Βοσράβε (θ) ἀρχίζει τὸ περὶ τῆς χημείας συγγραμμά του διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. — Ὁ Θεναρ (ι) ἐπονομασθεὶς Σοφὸς, ἐσυνήθιζε ἵνα λέγῃ ἐν ταῖς παραδόσεσιν αὐτοῦ, ὅτι « Ἡ φύσις δι' ὅλων αὐτῆς τῶν πόρων μαρτυρεῖ τὴν ὑψηλὴν καὶ γενναϊώδη Σοφίαν τοῦ Πλάστου » τῆς. » — Ὁ Τυχοβράχιος (ια) διέβλεπεν ἐν τῇ κινήσει τῶν ἀστέρων ἄπειρόν τινα χεῖρα διακρινούσαν τὴν ὑπέροσον ταύτην πορείαν. — Ὁ Κέπλερ (ιβ) ὁ ὑπὸ τοῦ Βοσράβε (ιγ) Διδάσκαλος τοῦ Νεύ-

(ς) Δουκίμιον περὶ τῆς Ἀρχῆς τοῦ Κακοῦ.
(ζ) Μέγας Ἰατρός γεν. τῷ 1728 ἐν Ἑλβετία ἐξέσας ὄμως καὶ ἀπέθ. ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1797.
(η) Περιβήτορος Ἰατρός γεν. ἐν Βαλκωνίᾳ τῷ 1762 ἐνομασθεὶς Ἰατρός τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσίας ἐδίδασκεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου καὶ ἔγραψε πολλὰ συγγραμματα· ἀπέθανε τῷ 1836.
(θ) Περιβήτορος Γερμανὸς Χημικός.
(ι) Γάλλος Χημικός.
(ια) Μέγας Ἀστρονόμος γεν. ἐν Δανίᾳ τῷ 1546 ἀπέθ. τῷ 1601 πολλὰ ἐδίδασκε, πολλὰ ἀνεκάλυψε ὀλίγα ὅμως συγγραμματα κατέλειπε.
(ιβ) Γερμανὸς Ἀστρονόμος γεν. ἐν Βυτεμβέργῃ τῷ 1571 ἀπ. 1630
(ιγ) Γάλλος Ἀστρονόμος γεννηθεὶς τῷ 1732 ἀπέθ. τῷ 1807.

τωνος βνομαζόμενος, ἔλεγε πάντοτε: « Σοὶ καὶ μόνῳ χρεωστῶ τὸ πᾶν Θεέ μου! » — Ὁ Λάενεκ (α) συχνάκις ἐσυνήθιζεν ἵνα ἀνακράξῃ « Θεὲ τῶν πατέρων μου! πρὸς » ἀπόδειξιν καὶ λατρείαν τῆς παντοδυναμίας Σου μόνον ἐπιχειρίζομαι ὅλας τὰς » ἐργασίας καὶ τὰς σπουδάς μου. » — Ὁ θαυμασῖος Δυπύτρην, ὁ μέγιστος τῶν μέ- χρι τοῦδε χειρουργῶν, κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, ἐρωτήσαντος αὐτὸν τοῦ τὴν ἱεράν μετάληψιν φέροντος ἱερέως, ἐὰν πι- στεύῃ εἰς τὴν ἐν Αὐτῇ παρουσίαν τοῦ Σω- τῆρος. « — Ναί, ἀπήντησεν ὁ μέγας ἀνὴρ, διὰ τοῦ πανδήμου ἐκείνου καὶ βαθέως τόνου τοῦ ἰσοδυναμοῦντος πρὸς ὄρκον, « Ναί! » πιστεύω καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸν Σωτῆρά μου » ἐν τῷ σώματί μου νῦν δέχομαι! » — Τό- μιον δὲ δλόκληρον δύναται τις σχηματίσαι ἐὰν συλλέξῃ ὅλα τὰ ἀνέκδοτα ὅσα ἀπληντή- σαμεν κατὰ τὰς ἀναγνώσεις ἡμῶν περὶ τοιοῦτων μεγάλων ἀνδρῶν, χαρακτηρίζον- τα τὴν εὐσέβειαν αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς τὰ θεῖα εὐλάβειαν. Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, καὶ μεταξύ ἡμῶν ἔτι δὲν ἔχομεν τό- σα καὶ τόσα ἱατρῶν παραδείγματα;

Τὸ ἐπαναλέγομεν ὁ Ἀστρονόμος, ὁ Βο- τανολόγος, ὁ Ζωολόγος, ὁ Χημικός, ὁ Ἱατρός βλέπων τὰ θαυμάσια τῆς πλάσεως, θαυ- μάσια ἄγνωστα πρὸς τὸν ἀμύητον εἰς τὰ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν μυστήρια, βλέπων τὴν καθ' ὅλα ἐνότητα καὶ ταυτότητα τοῦ σχεδίου, ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν σπουδάσας ἐπὶ τόσα ἔτη ὁ μέγας Νεύτων καὶ θαυμάσας, ἐξεφράσατο τὸ μέγα ἐκείνο ἀξίωμα « *Natura est semper sibi con-* » *sa* », τουτέστιν ἡ φύσις παντοῦ καὶ πάν- τοτε ὁμοίομορφος ἐστίν· οἱ Ἀστρονόμοι, λέγομεν, οἱ Βοτανολόγοι, οἱ Ζωολόγοι, οἱ Χημικοὶ καὶ οἱ Ἱατροὶ εἶναι ἀδύνατον ἵνα ἀμφιβάλλωσι περὶ τοῦ Πλάστου καὶ τῆς Θείας Αὐτοῦ Προνοίας καὶ ἵνα μὴ δώσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας, καὶ σχηματί- ζοντες οὕτω σεβάσμιον χορὸν καὶ γονυ-

(α) Περιόθητος Γάλλος Ἱατρός.

πετοῦντες, ἀνακράξωσι « *Μέγας εἶ Κό- ρις καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρ- κέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυ- μασιῶν Σου.* »

Ἀλέξανδρος Ζωγράφος.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Ὀργίλος.

« Ὅσα δὲ ὀργῇ χρώμενοι πράττουσιν ἄνθρω- ποι, ταῦτα ἀνάγκη τυφλά εἶναι καὶ ἀνόητα καὶ τοῦ παντὸς ἀμαρτάνειν· οὐ γὰρ οἶόν τε ὀργῇ χρώμενον, λογισμῶ χρῆσθαι· τὸ δὲ ἄνευ λογι- σμοῦ ποιοῦμενον πᾶν ἄτηχόν τε καὶ διε- στραμμένον. » (Πλούταρχος).

Τὸ χεῖριστον καὶ τὸ μᾶλλον ἐπικίν- δυνον πάθος εἶναι ἡ ὀργή. Ὁ ὀργίλος δὲν σκέπτεται μήτε τί λέγει μήτε τί πράττει, ἀφίεται ὅλος εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ πάθους αὐτοῦ, παραφρονεῖ. Λη- σμονεῖ ὅτι ἔχει θρησκείαν, ὅτι ἔχει κα- θήκοντα, ὅτι ἔχει γονεῖς, πρὸς οὓς ὀ- φείλει νὰ φέρῃ σέβας. Κατὰ τὸν παρο- ξυσμὸν τῆς ὀργῆς του πᾶν εὐγενὲς αἰ- σθημα σβύνεται ἀπὸ τῆς ψυχῆς του· τὰ πάντα τῷ φαίνονται θεμιτὰ κατ' ἐ- κείνας τῆς βαρβαρότητος τὰς στιγμὰς. Ὅστι; ἔχει ὀδηγὸν τὴν κρίσιν αὐτοῦ, κατευνάζει εὐκόλως τὴν ὀργὴν του, τὴν ἐνταφιάζει μόλις γεννηθεῖσαν. Πρὶν ἢ ὀργῇ ἀρχίσῃ νὰ ἐρεθίσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὑπάρχει στιγμή τις, ἥτις, ὅσω μικρὰ καὶ ἂν ᾖναι, δίδει μ' ὅλα ταῦτα εἰς αὐ- τὸν τὸν καιρὸν νὰ θέσῃ τὴν κρίσιν αὐτοῦ εἰς ἐνέργειαν. Ἐὰν τὴν στιγμήν ἐκεί-

νὴν δὲν προλάβῃ, τότε ὑποπίπτει εἰς τὸ μέγα αὐτὸ καὶ θανάσιμον ἐλάττω- μα· τότε καὶ ραβδίζει καὶ φονεύει καὶ τὰ πάντα πράττει.

Ὁ ὀργίλος μεταμέλεται μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ἢ μεταμέλεια, μ' ὄλον ὅτι εἰλικρινῆς, μέ- νει μὲ τὰ κακὰ τῆς ὀργῆς, τῆς προσ- καιροῦ ἐκείνης παραφροσύνης, ἀποτε- λέσματα· ὁ τοιοῦτος ἐν τῇ ὀργῇ οὐχὶ μόνον τὰ ἑαυτοῦ μυστικά προδίδει, ἀλ-

λά καὶ τὰ τῶν ἄλλων· καταστρέφεται πολλακίς καὶ καταστρέφει καὶ ἄλλους· καταστρέφει ἐνίοτε τὸν προσφιλέστερον αὐτοῦ φίλον, τὸν ἀδελφὸν του· διότι ἢ θέλησις αὐτοῦ δὲν εἶναι ἱκανὴ πρὸς χα- λίνωσιν τοῦ πάθους του· διότι δὲν ἀφί- νει τὴν κρίσιν του νὰ προπορευῆται τῶν πράξεών του· διότι προπορεύεται αὐ- τὸς τῆς κρίσεώς του.

« Ἐὰν δὲ χόλον θυμολογῆται... »

ΑΝΟΥΚΗ.

Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων ἀνάλογος μὲ τὴν παρ' Ἑλλησιν Ἑστία, καὶ ἥτις κατὰ συνέπειαν εἶναι τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ὑπὸ τὴν γῆν πῦρ. Εὐρίσκεται πάντοτε εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ Ἀμμωνος Κνού- ση (α) καὶ τῆς Σάτης (Ἥρας). Παρι- στῶσιν αὐτὴν συνήθως καθημένην ἐπὶ θρόνου, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διά- ῤημα κεκοσμημένον διὰ τοῦ ὄφους Ἰ-

ραίου καὶ διὰ πτερῶν, ἢ διὰ φύλλων διαφόρων χρωμάτων ἢ διὰ φύλλων λω- τοῦ. Κρατεῖ μὲ τὴν χεῖρα ἄνθος λωτοῦ ἢ τὸ σκῆπτρον, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω μέ- ρος εἶναι κατεσκευασμένον ἐν εἴδει φύλλων λωτοῦ. Ὑπάρχει ἐπιγραφή τις ἔχουσα οὕτω: « *Εἰς τὴν θεὰν Ἀνούκην,* » *δέσποιναν τῆς Ἀνατολικῆς χώρας καὶ* » *τοῦ οὐρανοῦ, δημιουργὸν πάντων τῶν* » *θεῶν, ὀφθαλμὸν τοῦ ἡλίου, κτλ. »*

(α) Ἐπίθετον τοῦ θεοῦ Ἀμμωνος.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ

ΒΑΛΕΡΟΥ-ΜΑΞΙΜΟΥ.

Ἡ Σωφροσύνη.

ὦ, σύ! ἡ πρωτίστη προστάτις τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, μετριόφρον σωφροσύνη, ποῦ θρεῖς νὰ σοὶ ἀπευθύνω τὴν δέησίν μου; Κατοικεῖς εἰς τὰ δώματα τῆς Ἐστίας, ἀναπαύεσαι εἰς τὸ Καπιτώλιον, ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς Ἡρας· πνεῦμα ἀρωγὸν τῶν ἀνακτόρων, ἐπαγρυπνεῖς ἀδιακόπως εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς κατοικίας, περὶ τὴν ἐπιθαλάμιον κλίνην. Σὺ προστατεύεις τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ εἶσαι ἡ δότειρα τῶν χαρίτων, αἵτινες τὴν στολιζοῦσι· τὸ οὐράνιον σου βλέμμα διατηρεῖ τὴν ἀγνότητα τῆς νεότητος καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν λαμπρότητα· ἐκ τῆς περιφρουρήσεώς σου ἐξαρτᾶται ἡ τιμὴ τῶν μητέρων τῆς οἰκογενείας.

Ἡ Μετριόφροσύνη.

Οὐράνιος ἀρετὴ! εἰς τιμὴν τῆς ὀψίας θρεῖς νὰ ἰδρῦσωμεν ναοὺς, νὰ τὴν λατρεύωμεν ὡς θεάν. Αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ πάσης τιμίας σκέψεως, ὁ φύλαξ τῶν κυριωτέρων καθηκόντων, ὁ ὁδηγὸς τῆς τιμῆς· προσφιλεῖς εἰς τοὺς συγγενεῖς, γλυκεῖα εἰς τοὺς ξένους· οἱ τρόποι αὐτῆς εἰσι χαρίεντες καὶ εὐγενεῖς.

Χίϊχόν σέβας.

Τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν μὲ καλὴν φύσιν καὶ βαδίζουσι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν γονέων αὐτῶν, γίνονται αἰτία νὰ ἀγαπῶμεν τὸν γάμον καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν τὴν γονιμότητα αὐτοῦ.

Ἡ Διαλλαγή.

Ἐὰν βλέπη τις μετ' εὐχαριστήσεως τὴν γαλήνην ἐπανελθοῦσαν μετὰ τὴν τρικυμίαν, τὴν εὐδίαν εἰς τὰ σύννεφα, ἀν γέυηται μετ' ἀπεριγράπτου ἡδονῆς τὴν γλυκύτητα τῆς εἰρήνης μετὰ μεγάλην μάχην, πρέπει νὰ ἀγάλληται ἐπίσης ὅταν ἴδῃ ὅτι αἱ ὕβρεις ἐκαλύφθησαν μὲ τὸν πέπλον τῆς λήθης.

Ἡ μεταβολὴ τῆς Τύχης.

Πόσον εὐθραυστα καὶ ἐπικηρα, καὶ πόσον ὁμοιότητα ἔχουσι πρὸς τὰ παίγνια τῶν παιδίων, τὰ δῶρα τῆς Τύχης, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσιν ἰσχὺν καὶ πλοῦτη ἀνθρώπινα! Ἐρχονται μετὰ μεγίστης εὐκολίας καὶ πάραυτα πάλιν χάνονται· στερεὰ θεμέλια δὲν λαμβάνουσιν εἰς οὐδὲν μέρος· ἐπὶ οὐδενὸς ἀνθρώπου δὲν διαμένουσι σταθερά· συρόμενα ἐκ τῆς πνοῆς τῆς θεᾶς Ἀστασίας, τῶρα μὲν σὲ ἀναβιδάζουσιν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας, καὶ μετ' ὀλίγον, ἀνευ οὐδενὸς λόγου, σὲ βυθίζουσιν εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν δυστυχημάτων. Οὕτω, δὲν πρέπει νὰ θεωρῶμεν ὡς εὐτυχίαν, μήτε νὰ δίδωμεν τὸ ὄνο-

μα αὐτὸ εἰς πράγματα, τῶν ὁποίων τὴν πικρίαν, διὰ τὰ κακά, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπέφεραν, αὐξάνει ἡ σκληρὰ λύπη.

Ἡ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.

[Young. NOTTE XVIII].

Τῆς Ἰπποκρατικῆς τέχνης ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν εἰς τὰ πάθη τοῦ σώματος ὁ Ἰπποκράτης· εἰς τῆς ψυχῆς τὰ πάθη ἀπειναντίας καὶ αὐτὴ ἡ συναίσθησις τοῦ κινδύνου ἐκλείπει, ἥτις, ἄλλως, ἔθελεν ἐν μέρει τοῦλάχιστον ἐπιφέρει τὴν θεραπείαν· εἰς τὰς συνεχεῖς τοῦ ἐλαττώματος προσβολὰς ἀποναρκοῦται τὸ Συνεῖδος, οὐδ' ἔχουσι τότε φωνὴν αἱ ἐνδόμυχοι τύψεις του· τὸ πάθος εἰς δευτέραν μετατρέπεται φύσιν, τὸ δ' ἐλεεινὸν αὐτοῦ θῦμα, οὐ μόνον τὸ πρὸ τῶν ποδῶν του χαῖνον δὲν παρατήρησε βάραθρον, ἀλλὰ καὶ κομπάζει τὴν σειρὰν τῶν ἄθλων του παριστῶν.

Ὅσακις πάθος τι τῆς ψυχῆς ἐν τῇ μέθῃ τοῦ κόσμου μαγευτικὸν ἐξυπνᾷ, ἐν τῷ μυχῷ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τὸ Συνεῖδος, ὡσανεὶ εἰς νήδυμον ὕπνον ἀποκαρούμενον, εἰς τὰς ἀγκάλας ἀφίεται τῆς ἐξευτελιστικῆς φιληδονίας ἐπιθυμίας, οὐδὲ τὴν ἰσχὺν ἔχει πλέον τὸν χαλκὸν ἀφηνιασάντων νὰ κρατήσῃ παθῶν. Νομίζεις ἴσως ὅτι ἐπὶ κλίνης ὑπνῶνται ἀνθέων; Στρέφον καὶ ἴδε τὸν ἀγρυπνον, τὸν δξυδερχῆ τῶν πράξεών σου κατάσκοπον· ἐντὸς τῆς φοικῶδους τοῦ βίβλου καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπισωρεύει, φεῖ! λεπτομέρειαν, ἀνὰ μίαν ἀνὰ μίαν γράμμασι στιλπνοῖς, τὰς πράξεις σου σημειῶν. Ὁ ἀλάνθαστος οὗτος Ἄργος ὄμμα τε καὶ οὖς ἐπιτείνει· ἀόρατος σὲ ἀκολουθεῖ· πᾶν δ' ὅ,τι ἐπιθύρῃσεν ἡ καρδία σου, πᾶν ὅ,τι ὁ νοῦς σου

διεβουλευθῆ, τῶν ἐπιθυμιῶν σου πᾶσαν καὶ τῶν ὀνείρων σου τὴν σωρείαν ἐκεῖνος εἶδεν ἐξ ὑπαρχῆς, μὲ τὸ τοῦ Λυγγέως ἐκεῖνο τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὄμμα· καὶ αὐτὸ τὸ λυκαυγὲς κατεσκόπευσε τῆς ἐννοίας, τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τῆς συλλήψεως ὑποφώσκον. Κατὰ πολλὰ ὁμοιάζει τὸ Συνεῖδος τὸν μακρινὸν φιλάργυρον· κρύπτει τὸν χάρτην ὁ λαίμαργος οὗτος ἐφ' οὗ τοὺς θησαυροὺς του κατέγραψε, καὶ ἀναμένει τοῦ θανάτου τὴν ὥραν, ἵνα εἰς τὸν νεανίαν κληρονόμον τὸν φανερώσῃ· ἀφίνει τὸ Συνεῖδος τὸν θνητὸν ἀνοφελῶς τὸν χρόνον νὰ δαπανᾷ, καὶ κατ' ἰδίαν τὰς πολυτίμους στιγμὰς σημειῖ, ὅσας εἰς μάταια ἐσπατάλησεν ὄνειρα, ὅσας πράξεις ἐκλήιδωσεν ἔνοχος· τὴν ὅλην βιογραφίαν χαράττει εἰς πάπυρον, οὕτω, πολλὸ τοῦ ἀρχαίου στεφρότερον, ἵνα τὴν ἀναγνώσῃ ὁ Θάνατος εἰς τὸ οὖς τοῦ ὄχρου καὶ τεθλιμμένου ἐγκληματίου, ἵνα τὴν ἀποκαλύψῃ μετ' οὐ πολὺ πρὸ τοῦ Σίμπαντος ὁ αἰώνιος Δικαστῆς. Ὄχι, δὲν εἶναι ἀπάτη ἡ ἐντὸς τοῦ μυχοῦ τῆς ψυχῆς τοῦ θνητοῦ πολυβοῦσα φωνή, οὐδ' ἡ φύσις ἔθετεν ἡμῖν ψεύδους μαντεῖον. Τὸ Συνεῖδος εἶναι ὄργανον ἱερὸν τοῦ ὑπερτάτου Κριτοῦ, εἶναι ὡσανεὶ ἀναπληρωτικὸς Δικαστῆς ἐν τῷ φθαρτῷ τούτῳ βίῳ· ἡ παρ' αὐτοῦ ἐκδιδομένη ἀπόφασις θέλει μίαν ἡμέραν παρὰ τοῦ τῶν πάντων Δημιουργοῦ κυρωθῆ.

Μακάριος ὁ Ἰπποκράτης, ὁ συνεχῶς εἰς τὰ ἐγκρατῆς τῆς ψυχῆς του εἰσδύων, ὁ τὴν καρδίαν αὐτοῦ γυμνῆν ν' ἀτενίσῃ τολμῶν· μακάριος ὁ μετὰ παρρησίας πρὸ τοῦ συνειδότος αὐτοῦ παριστάμενος, καὶ μετὰ ὑπομονῆς ἀκροῶμενος τὰς αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις του· μακάριος ὁ ἐν ταπεινότητι πνεύματος τὰς ἀποφάσεις του σεβάζομενος, ὁ τὰ νεύματα του νόμον ποιῶν· ὅτι σιωπῆν εἰς τὸ ἐξῆς αἱ τύψεις αἱ πικραὶ του τηρήσουσιν. Ἔστι θάρρος δὲ τοῦτο ἐπὶ πολὺ υπερβαῖνον τὸ τῶν ἐν πολέμοις Ἡρώων. ὦ, πόσον σπάνιον! φεύγει ἑαυτὸν ὡς Λαγῶδες ὁ Ἰπποκράτης, φεύγων δὲ πρὸς τὸν κρημνὸν αὐτοῦ σπεύδει· ἔὰν ν' ἀναστρέψῃ ἐπιποθήσῃ εἰς ἑαυτὸν, ἵνα

κατοπτρισθή και εξερυνήση τὸ εἶναι του, ὁ πόθος αὐτός ὁ πρὸς στιγμήν ἀσθενεῖ και μαραίνεται, μετ' ὀλίγον εκπνέει. Τὴν ἀνεξάρτητον μαρτυρίαν τῆς Συνειδήσεως περὶ τοῦ ἀληθοῦς ὁ Θνητὸς ἐπερώτησε· τὴν εὐρεν οἶκν δὲν τὴν ἀνέμενε; μετ' ἀπορίας τὴν ἐφυγε πόδα, ἵνα ὡς ἀπὸ Τυράννου ἀπὸ τὰς ἐλλόγους τῆς ῥήσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρβης τοῦ κόσμου σωθῆ.

Θνητέ! μὴ ἐν τῷ ἄμα δεχθῆς τὰ παρὰ τῆς τύχης δωρεὰν προσφερόμενα· ἀνάβαλε δι' ὀλίγον τὴν ἐκλογὴν· ζύγισον πρῶτον αὐτὴν εἰς ὑποπτον πλάστιγα· πᾶν δ' ἀγαθὸν, ὅπερ σὺ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν νὰ δωρήσῃς ἠδύνασο, τοῦτο μόνον και δέξαι· φθαρτὰ και μάταια τὰ λοιπὰ· διζιωνίζει τὰς ἡδονὰς τῆς μόνῃ ἢ Ἀρετῇ, πολιτογράφουσ' αὐτὰς εἰς κόσμον ἀθανασίας· ἐὰν ὁ Λόγος βασιλεὺς ἐντὸς τῆς καρδίας σου ἐπεκάθητο, ἐὰν σοὶ ἦτο γνωστὸν τῆς Ἀρετῆς τὸ μερίδιμα, ἤθελες ἀπτεσθαι τρέμων παντός ὅ,τι πρόσκαιρον και θνητὸν, τῇ συναινέσει δὲ μόνον τοῦ Συνειδότος, ὅπερ μόνον μετὰ ὄριμον σκέψιν ἐκδίδει τὰς ἀποφάσεις του.

Ἐν ἀναρχίᾳ διέρχουσαι τὰς ἡμέρας σου, διότι ἀκριβῶς οὐδέποτε ἐτήρησας τοῦ Βασιλέως τούτου τὰ νόμιμα διατάγματα· χυδαῖος ὄχλος παθῶν, ὄχλος διειρημῶν ἀπιτηλῶν ἐξανίσταται ἐν τῇ ψυχῇ σου ἐντυθεν, και μάχεται, και ἀλληλοσφάζεται, και λυσσᾷ. και τῆς εἰρήνης εἶναι δυνατὸν νὰ παγιωθῆ ἐκεῖ τὸ Βασιλεῖον· Ὅρμαι ἀκατάσχετοι, ἐπιθυμῶν και πόθοι διακαεῖς, λογισμοὶ ἀχαλίνωτοι, μακρὰν ἀνάμεισον τρικυμιῶν και σκυπέλων πλανώμενοι, μετ' ἧς ἀστραπῆς ὀδεύουσαι τὴν ταχύτητα, τὴν ἡδονὴν δι' ἑλαιοὺς ἱκετεύοντες· κινδυνώδης και δύσκολος τῆς τοιαύτης ἡδονῆς ἢ ἀπόλαυσις· καρπὸς τῆς ἢ ἀπουσίας τῆς μετὰ μυρίας βασάνους, βασάνους ἐπιθὰ ὑπὸ τῆς, ἵνα κατασκοπεύων τὸ ἀνοήτημά σου περιφρουρήσῃς· εἰς μεμολυσμένην ἀλθῶς ἐπὶ τοῦ πλοίου σου ἀπεδέχθης ἀκτὴν τὸ θελητικόν σου φορτίον και εἰς βάρος σου ἦδη ἔστω και φορτίον και μόλυσμα· ἀνάπτει, δὲν σβύνει διὰ τῶν ὑ-

δάτων ἢ δίψα σου· ὅταν δ' ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ ἐκνευρισμέναι αἰσθήσεις ἐν ἀτονίᾳ ὑπὸ τὸ βάρος εὐρεθείσαι τῶν γηρατειῶν, ἀκόρεστοι ἢ καρδία λαιμαργος ἐπι δίψᾳ. Πᾶσα ἡδονή, τὴν ψῆφον τὴν λευκὴν μὴ προσκτισαμένη τοῦ Συνειδότος, εἶναι ἡδονὴ κατὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἀηδίαν και λύπην ὡς ἐξ ἀνάγκης θέλει ἐπιφέρει μεθ' ἑαυτῆς, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως τὴν ὑπαρξίν τοῦ Κόσμου και τὴν Ἀρετὴν ἱδρυσεν, ἠθέλησε δ' ἀμφοτέρω τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν νὰ ἐπηρεάζωσιν, ὡς ἐπίσης εἰς ἀμφοτέρω τοῦ ἀνθρώπου ἢ Φύσεως χρεωστῆ τὴν μερίδα τῆς.

Κατὰ τὰς μάχας τὰς κροτουμένας ἀναμέσον σώματος και ψυχῆς, ἢ ἐκεῖνο ἢ αὐτὴ βεβαίως θὰ ὑποπέρῃ· και ἐὰν ἐν τῶν δύο, δὲν μᾶς φαίνεται δίκαιον νὰ μὴ ὑποκύψῃ τὸ ὀλιγώτερον ἔνδοξον τὸ τοὺς πόθους αὐτοῦ ὀλιγώτερον αἰσθανόμενον. Μετ' αὐλοὺς τὰς πτέρυγας ἢ ψυχὴ εἰς τοῦ παρελθόντος ἀναπτεροῦται τὸ Χάος, εἰς τοῦ μέλλοντος τὴν ἄβυσσον ἐφορμᾷ· φορολογεῖ τὸ τε παρελθὸν και τὸ μέλλον, και αἱ ἡδοναὶ τῆς ἀποβαίνουσιν ἄπειροι, ἐφόσον ἄπειρος ἢ Φύσις αὐτὴ και ὁ Χρόνος τῆς· αἱ δ' ἡδοναὶ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοσοῦτον τῶν τοῦ σώματος ζωηρότεραι και γλυκύτεραι, ἐφόσον τὰ δεινὰ τῆς βαρύτερα, οἱ πόνοι τῆς ἀλγεινότεροι· πρόχειρον ἢ τοφώδης ἔστω ποδάγρα παράδειγμα, ἢ ἀπὸ τῶν πλημμελημάτων και τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς ἀπορρέουσα· ἐὰν δ' ἢ τοῦ κόσμου τούτου Ἀστράια ἐπὶ τῆς ψυχῆς κράτος εἶχεν, ἐὰν ἐν ἐκείνῃ τὰς ποινάς τῆς νὰ ἐπιβάλλῃ ἡδύνατο, ἠθέλεν ἀμέσως τοὺς ὀδοντωτοὺς τῆς θραύσει τροχοὺς, ἠθέλεν καταστρέψει και ἀγγῶνας και λαιμητόμους, ἠθέλεν ἐν ἐνὶ λόγῳ πᾶν ὑλικόν τῆς ἐξαφανίσει βασανιστήριον. Τὴν ψυχὴν, τὴν ψυχὴν ὅθεν μετ' ἐκλάτυπον φροντίδα ὑπερασπίζου θνατὸς· ἄφεσ τὰ λοιπὰ εἰς τὴν τύχην.

Νεκρὸν καλῶ τὸν τὰ μέλη μόνον ἔχοντα ζῶντα, ζῶντα δὲ, τὸν περὶ τὸ «Γινῶθι σαυτὸν» ἀσχολούμενον· οὗτος μόνος μανθάνει νὰ ἀγαπᾷ ἑαυτὸν, νὰ μὴ μετ' ἑαυτὸν

αἰώνιον ἔχη πόλεμον. Ἀπὸ δύο σύγκριται ὁ ἀνθρώπος ἀντιθέτους οὐσίας, ἀντιθέτους τὰς ῥοπὰς και τὰς διαθέσεις ἐχούσας· ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν ἢ ψυχὴν, και ὡς εἰδωλόν τῆς τὰ θέλητρά τῆς λατρεύει· ὡς ἐχθρὸν τὴν ὑποβλέπει τὸ σῶμα, εἰς τὸ ἐλάττωμα προσκαλλόμενον· ἢ Μετριοφροσύνη τὸ ἀποδεικνύει δειλὸν, τὸ ἀπογομνοῖ ἢ Δικαιοσύνη τὸ Θάρρος και ἢ Ἀλήθεια τὸ Ζημιούσι, τὸ καταστρέφουσιν· ἐὰν τὸ σῶμα ἀνάρτης κατὰ τῆς ψυχῆς ἐγερθῆ, ταπεινώσον ὅσον δύνασ' αὐτό· ἐὰν ὑπήκουσιν, διάτρεφε και ὑπερασπίζου, ἔχε το φίλον· ἐὰν ἢ Ἀρετὴ τ' ἀπαιτῆ, εἰς τὰς φρικωδεστέρας βασάνους, εἰς τὰς φλόγας ῥίψον αὐτό. Τὴν σκληρὰν ἐπιβάλλει θυσίαν ἢ ἀληθῆς φιλαυτία· μισεῖ ἑαυτὸν ὁ ὅπως προσπίσῃ τὸ σῶμα παρήκοος τῶν ἐντολῶν τῆς γινόμενος· τί ἔστι ἄρα γ' ἐλάττωμα; ἄφρων φιλαυτία, ὡς ἐξ ἀπάτης, εἰς τιμὴν κτωμένη ὑπερογὸν ψευδῆ και κίβδηλον ἡδονὴν, ἀντ' ἀληθοῦς και γνησίας· ἀρετὴ δὲ ἢ φιλαυτία, ἢ ἔμφρων ἐκείνη, ἢ ἐν συνειδήσει τοῦ συμφέροντός τῆς τὰς ἡδονὰς τῆς ἐξαγοράζουσα· πηγὴ τῆς, ὁ ἐν τῷ Θεῷ ἕτιος ἔρωσ, εἰς οὗ τ' ἀγαθὰ τὰ πάντα ἐν τῷ Κόσμῳ ἀπέβησαν. Πᾶσα ψευδὴς φιλαυτία ἀληθῆς εἶναι μῖσος τοῦ ἰδίου σου ἑαυτοῦ, ὑπὸ μυρίας τὰς μορφὰς καλυπτόμενον· μῖσος μῖσους ἐπάξιον· οἰκείος ἐχθρὸς ἐντὸς τῆς ψυχῆς καταλύων. Τίς δ' ἀληθῶς, θέλομεν μόνον τὸ μάθει κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μετὰ σπαραξικαρδίου κραυγῆς θέλει ὁ ἔνοχος τὴν ὑπαρξίν του καταρασθῆ, θέλει δὲ τὸ Μηδὲν ἱκετεύσει ἵνα καταπίῃ τὸ εἶναι του. Ἢ ἐν τῇ ψυχῇ κοιμωμένη ἀλήθεια τὴν τελευταίαν ὥραν μόνον ἐγείρεται· βωβῆ και καταβεβλημένη ἐνόσῳ διαρκεῖ ἢ ζωὴ ὑπὸ τῶν ἐλαττωμάτων τὸν ὄγκον, ἐξυπνᾷ τὴν ὥραν αὐτὴν τὴν ὑστάτην, ἵνα τοῦ κόσμου τούτου μετὰ τῆς ψυχῆς συναπέλθῃ. Ἢ εὐκλεῆς αὐτὴ θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ εἰς τὰς προαιωνίους παραστάσα βουλάς, ὅτε Κόσμους ὁ μέγας Θεὸς ἐμελέτα, θέλει και πάλιν τῷ παρίστασθαι βοηθός, ὅταν μετὰ δόξης νὰ

τοὺς κρίνη ἐξέλθῃ. Ἐντὸς τοῦ μυχοῦ τῆς ψυχῆς τοῦ Θνητοῦ θέλει ἐξυπνῆσει τότε ἐκ νέου, ἵνα ἀγερώχως, μετὰ φρικώδους πατάγῃ, ὡς ἐξ ἐφόδου προσβάλλῃ τοῦ ἐνόχου τὸ οὖς, ἵνα δ' ὡσπερ ἄσβεστος ἀλθῶς φλόξ τὸ σῶμα ἀναλώσῃ τὸ τεθλιμμένον· πυρπολεῖ και ἀναστατοῖ και κολάζει τὸ κεραυνοβόλον τῆς βλέμμα, ἐν τούτῳ δὲ και μόνῳ ἢ τῆς κολάσεως ἀλθῆς καταδίκη.

Μὴ ὕθεν τὸ Συνειδὸς ἀναμένης, Θνητέ, κατὰ τῆς θελήσεώς σου νὰ ἄρῃ τὴν σιωπὴν· ἄκουσον ἀμέσως τὰς ῥήσεις του, ἐνόσῳ μένει ἀκόμη καιρός· εἶναι πράξεις εἰσέτι και πιθανὸν ἐπωφελεῖς νὰ σοὶ γίνωσιν. Ἐνθυμοῦ δὲ πάντοτε, ὅτι ἂν ὁ ἀθροῦς δύναται νὰ ζήσῃ ἄφρων ἐπὶ τῆς γῆς, ἔμφρων παρὰ τὴν θέλησίν του κατὰ τὴν ὥραν τὴν τελευταίαν ἐγείρεται, ἔμφρων δ' εἰς μάτην.

Ἄνδρ. Γ. Δαλλαπύρτας.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ.

Εἰς τοῦ βίου τὴν κοιλίαν ἐθαλλες ὦ Ὀλυμπία· Ὡς ἐαρινὸν τι ῥόδον εἰς λιμῶνα δροσερὸν· Πλὴν ἐνέσκηψεν ἢ λαίλαψ τοῦ θανάτου αἰφνυδία, Κ' αἰωνίως εἰς σὲ μνήμα ἠνεώχθη στυγερὸν.

Μόλις μόλις εἰς ἐκείνην ἐφθασας τὴν ἡλικίαν, Καθ' ἣν ἀρχεται ὁ ἔρως νὰ κοσμητὴν τὴν καλλονὴν, Καὶ ἀγγέλου ἐρωτοῦ τινὸς τρώσασα καρδίαν, Ἄνηραπαγῆς ὕπ' ἐκείνου εἰς τὴν θέαν του σκηπτήν.

Πλὴν ἐπάνω ἢ ψυχῇ σου τὴν Ἐδὴμ ἐνφ' στολίζει, Καὶ οἱ ἀγγελοὶ εὐθύμου λυράς κρούουσι χορδὴν, Τὸ θερμὸν σου φίλτρον κάτω ἡμᾶς κλαίοντας φλογίζει· Καὶ τῆς λύπης ἡμῶν ταύτης σοὶ προσφύρομεν ὄδη.

Δ. Κ.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΤΟΥ
ΣΑΚΣΠΗΡ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

Ὁ Μακπέτ.

Δουνκάν, ὁ τῆς Σκωτίας βασιλεὺς, ὁ γλυκὺς καὶ ἡμερὸς ἡγεμὼν ἔσχε πόλεμον πρὸς μεγιστάνά τινα τῶν ἑαυτῶν ὑπηκόων, δυσεβῶς κατ' αὐτοῦ ἀποστατήσαντα. Τοῦτον ὁ Μακπέτ, πιστὸς ἕως τότε ὑποτελὴς τοῦ Δουνκάν, ἀποσταλλεὶς κατέστρεψεν ἐξ ὀλοκλήρου. Καὶ ἤδη ἐν ὑποστροφῇ ὦν, ἔρχεται ἵνα προσφέρῃ τῷ βασιλεὶ τὰς τῶν θριάμβων αὐτοῦ δάφνας, ὅσας ἐν τῷ βασιλικῷ ὀνόματι ἔδρεψεν. Ἐπὶ τούτῳ, ἄγγελος προπορευθεὶς, διηγείται τὰ κατὰ τὴν μάχην συμβάντα τῷ βασιλεὶ, ὅστις εὐγνωμοσύνης ἔμπλεως, ἀνέμενεν ἐν χαρᾷ τὸν προσερχόμενον Μακπέτ. Οὗτος δὲ καθ' ὄδον, πρὶν ἢ μετ' ἐκείνου συναντηθῆ, προσομιλήσας μετὰ τινων ὄντων ὑπερφυσικῶν, τὸ μὲν γένος γυναικῶν, δαιμόνων δὲ ιδιότητος ἔχουσῶν, λαμβάνει χρησμὸν παρ' αὐτῶν, ὅτι τάχα μέλλει νὰ κατασταθῆ ποτὲ βασιλεὺς καὶ τέκνων βασιλέων προκάτοχος ὄντινα λόγον ἀκούσας αὐτὸς, καὶ φύσει φιλόδοξος ὢν, τὸ μὲν πῶς ἢ πότε ἢ διατί παραίτεται καθύλου νὰ ἐρωτήσῃ, ἀναλαμβάνει δὲ αὐτὸς, ἰδίαις χερσίν, οὕτως εἰπεῖν, νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ αἱ μάγισσαι ὡς χρησμὸν ἀπλοῦν ἀπηγγείλαντο. Καὶ δὴ τῷ μὲν Δουνκάν ὑποκριτικῶς πολιτευσάμενος, πρὸς δὲ τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον τὰ συμβάντα ταῦτα ἀνακρινώσας δι' ἐπιστολῆς, διανοεῖτο, τὸν μὲν βασιλεῖα νὰ ἐξαφανίσῃ παντάπασιν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ αὐτὸς ν' ἀναβῆ εἰς τὸν θρόνον. Καὶ ἤδη ἐν τούτοις τοῖς διαλογισμοῖς ὢν, ἰδοὺ ἀποφαίνεται ὁ Δουνκάν, ὅτι ἐπιθυμῆ νὰ ξενισθῆ παρὰ τῷ Μακπέτ, διὰ τὴν ὁδοποιρίαν ἤδη κεκμηκῶς ὢν. Τότε λοιπὸν, καὶ ἡ τοῦ Μακπέτ σύζυγος, ἐπί-

σης δοξομανὲς γύναιον, οὐδὲ τόσον περισκεπτος ὡς ἐκεῖνος, παροτρύνουσα ἔτι μάλλον τὸν ἀμφιρόπουντα Μακπέτ, πείθει, ἵνα τὸν βασιλεῖα ἐξαφανίσωσι καὶ μέσης νυκτὸς γενομένης, ὁ Μακπέτ σὺν τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἀποκτείνουσι τὸν Δουνκάν καθ' ὕπνου. Τὴν ἐπαύριον τὸ συμβάν τοῦτο φρίκης ἐπέπλησε τοὺς πάντας, καὶ οἱ περὶ τὸν βασιλεῖα ἐκτὸς ἑαυτῶν ἐγένοντο διὰ τὴν βδελυρίαν τοῦ γεγονότος. Πλὴν οὐδεὶς ἦν ὁ εἰδῶς τὴν ἀλήθειαν, καθότι οἱ μὲν υἱοὶ τοῦ Δουνκάν, ἄπειροι τῶν τοῦ κόσμου καὶ δειλοὶ φύσει, ὡς ἐπαπειλουμένους ἐκλαβόντες ἑαυτοὺς, ἔφυγον συντόμως καὶ λάθρα, ὅπως μὴ ἤθελον γείνη καὶ αὐτοὶ θύμα τῆς τοῦ ἀγνώστου δολοφόνου ἐπιβουλῆς. Οἱ δὲ λοιποὶ, περὶ μὲν τοῦ Μακπέτ οὐδὲν ὑπόπτεισαν, διὰ δὲ τὴν λαθραίαν καὶ ταχεῖαν τῶν βασιλοπαίδων φυγὴν, αὐτοὺς ἐξέλαβον ὡς τὸν ἑαυτῶν πατέρα ἐπιβουλεύθεντας. Τοῦτο τὸ κατόρθωμα κατορθώσας ὁ Μακπέτ, ἀναβαίνει διάδοχος τοῦ Δουνκάν εἰς τὸν θρόνον, ἐπειδὴ, οἱ μὲν υἱοὶ τοῦ Δουνκάν δραπετεύσαντες, ἐν ὑπονοίᾳ ἦσαν τοῦ θρόνου, ἄλλος δὲ τις πλὴν τοῦ Μακπέτ δὲν ὑπῆρχε κατὰ βαθμὸν ἐγγύτατον εἰς τὸν θρόνον. Ἐντεῦθεν νέα σειρά κακουργημάτων ἄρχεται τοῦ Μακπέτ, καθότι πάντες μὲν ἤρξαντο ὑπονοεῖν τὸν ἀληθῆ τοῦ θρόνου αἰτίον, αὐτὸς δ' ἐξ ἄλλου ἐφοβεῖτο τοὺς πάντας καὶ ὑπέβλεπε. Καὶ τὸν μὲν Βάνκον, ὄντα μεγιστάνα, πρὸς δὲ ἐπίσης ἐχρησιμοδότησαν αἱ μάγισσαι συγχρόνως τῷ Μακπέτ, ὅτι μέλλει καὶ οὗτος νὰ γείνη, οὐχὶ μὲν αὐτὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ πατὴρ βασιλέων, ἄλλως δὲ καὶ μεγαλειὸν ψυχῆς ἐπιδεικνύμενον, τοῦτον, λέγω, μισθώσας δολοφόνους τινὰς κακούργους ἀπέκτεινε, τοῦ δὲ Μακτοῦφ, ἐπειδὴ προλαβόντα νὰ φύγῃ δὲν συνέλαβον, κατέσφαζαν οἱ αὐτοὶ φονεῖς τὴν πᾶσαν οἰκογένειαν. Οὕτως, ὁ Μακτοῦφ σωθεὶς, συνήνοθη μετὰ τῶν βασιλοπαίδων καὶ πλείστων ἄλλων ἤδη δραπετεύσαντων ἐκ τοῦ Μακπέτ καὶ ἤρξαντο πάντες νὰ παρασκευάζωνται ἐπὶ κατὰ τοῦ τυράννου πόλεμον.

ἐπιστρέψας, ἀνήγγειλε τοῖς βασιλοπαῖσι τὸν θρίαμβον.

A. K.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ.

(Συνέχεια βρα Φυλλ. β'.)

2.

Ἡ νεότης. — Ἡ εἰσοδος ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ Γεώργιος πλεῖ πησιόσιος εἰς τὴν θάλασσαν τῆς νεότητος. Τὰ καθήκοντα τῶν διδασκάλων αὐτοῦ ἐξεπληρώθησαν ἢ ἐργασία τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως ἄρχεται. Δὲν εἶναι παράδοξον, ὅτι ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἀπεκτῆσαμεν τὰς ὀλιγοτέρας δυνάμεις διὰ νὰ παλαιώσωμεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ κόσμου, εἶναι ἐκεῖνος, καθ' ὃν ἔχομεν πλειότεραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἰκανότητα ἡμῶν.

Κυρίως, ὅταν ἐξέλθωμεν τοῦ σχολείου, καὶ λάβωμεν τὰ ἀπολυτήρια ἡμῶν, ἔχομεν μεγίστην πεποίθησιν εἰς τὰς γνώσεις ἡμῶν. Ὁ Γεώργιος εὐρίσκειται εἰς ἐκείνην τὴν κατάσταση. Ἡ κλασικὴ παιδεία, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, εἶναι δι' αὐτὸν ὡς πανοπλία. Βοηθεῖα τῶν γνώσεών του εἰς τὰ μαθηματικά, ἐλπίζει μετὰ πεποιθήσεως ὅτι δύναται νὰ λύσῃ ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ βίου, ἢ δὲ λογικῆ αὐτοῦ δύναται νὰ τῷ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νὰ λύσῃ ὅλους τοὺς κόμβους τῆς πολιτικῆς. Δὲν φαντάζεται ὅτι δύναται νὰ σφάλῃ. Νομίζει ὅτι θὰ ἦναι πάντοτε νικητὴς, καὶ θαυμάζει, διατί οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες συναντῶσιν αὐτὸν δὲν ταράττονται εἰς τὴν θέαν του. Εἰσέρχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ νομίζει ὅτι ἡ παρουσία του θέλει τιμῆσαι τὴν τράπεζαν. Λέγει δὲ ἐν ἑαυτῷ, ὅτι οἱ συντρώγοντες μετ' αὐτοῦ δὲν γνωρίζουσιν ὅτι πλησίον αὐτῶν εὐρίσκειται ὁ μέγας

Ὁ δὲ Μακπέτ, καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἔμπλεως φόβων διηνεκῶν περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ἤδη ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον τοὺς καθ' ἑαυτοῦ κινδύνους προοιωνιζόμενος, πορεύεται νὰ ἐρωτήσῃ ἐκ νέου τὰς φίλας αὐτοῦ μαγίσσας περὶ τοῦ μέλλοντος. Αἱ δὲ χρησιμοδοτοῦσιν αὐτῷ, ὅτι ἕως ἂν τὸ δάσος Μπιρναλθάλδ δὲν κινηθῆ, ἐξ οὗ ἴστατο τόπου, αὐτὸς οὐδένα ἔχει τὸν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον, ἐκτὸς τούτου καὶ ὅτι οὐδεὶς, ὁ ἔκ γυναικὸς τεχθεὶς ἔσται ἱκανὸς ἵνα αὐτὸν καταβάλῃ.

Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἐκείνοι μὲν, πολλὰς δυνάμεσιν ἐπήρχοντο ἐν γενναιοῦτητι καὶ μεγαλοφροσύνη, ὡς τοῦ δικαίου ὑπέρμαχοι, οὗτος δὲ, ἔμπλεως θλίψεων τοῦ συνειδότητος καὶ τρέμων, παρέμενεν ἐν τῇ πόλει τοὺς πολέμιους ἀναμένων. Ἐτυχε δὲ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἵνα τελευτήσῃ καὶ ἡ πρὸ πολλοῦ νοσοῦσα σύζυγος αὐτοῦ, διὰ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότητος μὴ δυναμένη νὰ βαστάσῃ τὰς ἠθικὰς ὀδύνας τοῦ κακουργήματος, ὅπερ εἰς ἀθυμίαν ἐνέβαλε τὸν Μακπέτ ἔτι μάλλον. Καὶ ἤδη πλησίον ἀλλήλων γενόμενοι παρεσκευάζοντο ἐπὶ μάχην. Τότε οἱ τοῦ Μακπέτ ἀντίπαλοι δενδροτομήσαντες τὸ δάσος Μπιρναλθάλδ, ἔβαινον σὺν τάχει ἐπιθετικοὶ κατὰ τοῦ Μακπέτ. Καὶ τότε κατενόησε πλεόν τὴν τῶν προφητειῶν σημασίαν καθ' ἑαυτοῦ οὕσαν καὶ ἐξελθὼν ἐμάχετο ἀπληπισμένως προσεκαρτέρει δ' ὅμως εὐελπιστῶν εἰσέτι εἰς τὴν ἐτέραν προφητείαν ὡσάν εἰς τελευταῖον καταφύγιον καὶ τὸ τῆς μάχης πεδῖον περιερχόμενος ἐβροντοφῶναι, ὅτι οὐδεὶς ὁ δυνάμενος νὰ φονεύσῃ αὐτὸν, ὡς πάντων ὑπὸ γυναικὸς γεννηθέντων. Τοῦτο τὸ ἐκφώνημα ἀκούσας ὁ Μακτοῦφ, ἀνταπαντήσας ἀπεκρίνατο, « αὐτὸς λοιπὸν ἱκανὸς ἐγεννήθη, ὡς μὴ τεχθεὶς κατὰ φύσιν, ἀλλ' ἐκ κοιτίας τῆς ἐκυτοῦ μητρὸς διασχισθείσης ἐν τῷ μέσῳ, ἀποσπασθεὶς μετὰ βίας » ὅπερ εἰς ἔσχατον ἀπελπισίας τὸν Μακπέτ ἔρριψε. Μανιωδῶς δὲ συμπλακέντες ἐμάχοντο. Καὶ ἔπεσε μὲν ὁ Μακπέτ, ὁ δὲ Μακτοῦφ νικητὴς

(TOM. A')

Ἡ ἀδελφεὶς τοῦ νεκροῦ καὶ οὐκ ἐστὶν ἡ ἀδελφεὶς τοῦ ζωντανοῦ...

Ὁ πτωχὸς Γεώργιος ἀγνοεῖ ὅτι σήμερον εἶναι, ὅποιος ἦτο καὶ ὅταν ἀφῆκε τὸ γυμνάσιον...

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ μὲ μεγάλην λύπην ἀποχωρίζεται τοῦ φιλιτάτου αὐτῆς υἱοῦ...

Γεώργιε, γράφει πρὸς αὐτὸν ἡ ἀγαθὴ αὐτοῦ μήτηρ, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον σὲ συλλογιζόμεθα...

Ἔως ἀπατώμαι ἀλλὰ κατὰ τὸ ὕφος τῶν γραμμάτων σου, μοὶ φαίνεται ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζεις νὰ μάς λησμονῆς...

τερον εἶναι ὅτι δεικνύεις, ὅτι καὶ τῆς ἀγάπης ἡμῶν δὲν ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην!

« Θέλεις ἴσως εἰπεῖ, ὅτι εἶναι ἀδυναμία ἐκ μέρους μου, τὸ νὰ σοὶ γράφω οὕτως...

« Ἡ Νέλλη, ἡ καλὴ σου ἀδελφὴ, κάθηται πλησίον μου. « Ἀνάγκασε τὸν Γεώργιον, μοὶ λέγει, νὰ ἐπανεέλθῃ ταχέως...

Ὀλίγα τινα δάκρυα ἀμέσως σπογγισθέντα, ἰδοὺ ὁ φόρος, ὃν ἐπλήρωσεν ὁ ὑπερήφανος νέος...

Εἰς τὸ σχολεῖον εἶχε συνδέσει μετὰ τινος συμμαθητοῦ του στενοτάτην φιλιάν...

Ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὸν φίλιτατον αὐτὸν φίλον, καὶ τὴν ὠραίαν του ἀδελφὴν...

ρίσκει αὐτοὺς, καθ' ἣν στιγμήν οὗτοι σκοπὸν ἔχουσι νὰ κάμουν ποιητικὴν τινα ἐκδρομὴν...

Τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐνεχείρισαν ἐπιστολὴν τινα τῆς Νέλλης, μικρὰν τινα θλιβεράν ἐπιστολὴν, γεγραμμένην μετὰ βίαν:

« Ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν μήτηρ πάσχει δεινῶς, ἔγραψεν ἡ δυστυχὴς Νέλλη ὀμιλεῖ ἀδικήτως περὶ σοῦ...

Ὁ Γεώργιος ἀνέγνωσε μετὰ θλιβερᾶς συγκινήσεως τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας γραμμάς. Ἰσταται ἀναποφάσιτος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐτοιμασιῶν τοῦ ταξιδίου...

Εἶτα ἀναχωρεῖ. Ἀλλοίμονον! Ἡ ἐγωϊστικὴ καὶ πρόσκαιρος φιλιὰ τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ συμμαθητοῦ...

Ἐπανερχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του. Εὐρίσκει ἐπιστολὴν τινα τῆς ἀδελφῆς του ἔ-

πιστολὴν, φέρουσαν μαύρην σφραγίδα. Ἡ καρδιά του πάλαι, τὸ πρόσωπόν του ὠχρῆ, αἱ χεῖρες του τρέμουσιν...

Ἡ δυστυχὴς αὐτοῦ μήτηρ ἀπέθανεν! (ἀκολουθεῖ.)

— — — — —

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΟΥΤΣΟΥ.

Ἡ λέξις καουτσού εἶναι ἰνδικὴ καὶ σημαίνει ὀπὸν δένδρον.

Τὸ καουτσού ἢ ἐλαστικὸν κόμμι, εὐρίσκειται εἰς τὸν γαλακτώδη ὀπὸν διαφόρων φυτῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν...

Ἡ ὕλη αὕτη εἶναι ὑγρὰ ἐντὸς τοῦ δένδρου, ἀλλ' ὅταν ἀποχωρισθῇ, κατ' ἀρχὰς μεν εἶναι μαλακὴ καὶ πυκνή, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ...

(α) Συστήματα φυτῶν.

δὲν ἐπαναλαμβάνει πλέον τὰς πρώτας αὐτῆς ιδιότητας. Τότε ὑποβαλλομένη εἰς ἀπόσταξιν παράγει τὰ ἐξατμιστὰ καὶ εὐώδη ἔλαια (καουτσίνη), ἅτινα ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ τὴν διαλύωσιν ἀμέσως.

Ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ καουτσόυ ἀπορροφᾷ τὸ τέταρτον τοῦ βάρους αὐτοῦ, καὶ γίνεται λευκὸν καὶ σκιερὸν ὡς τὸ σινικόν. Τὸ καουτσόυ τεθὲν ἐπὶ τῆς φλογὸς τοῦ κηροῦ καίεται ἀμέσως. Εἶναι ἀδιάλυτον εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸ οἶνόπνευμα· διαλύεται εἰς τὸν αἰθέρα, τὸ ἀνθρακικὸν θεῖον καὶ τὰ παχέα σώματα, τὸ ἔλαιον τῆς τερεβενθίνης κτλ. Τὰ ὀξέα, εἰς τὴν συνήθη θερμοκρασίαν ἔχουσι μικρὰν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ.

Πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ καουτσόυ, οἱ Ἴνδοι, ἀπὸ τοῦ Μαίτου μηνὸς μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου, κατὰ πᾶσαν ὀγδόην ἡμέραν ποιοῦσιν ἐντομάς τινὰς ἐπὶ τοῦ στελέγους τοῦ δένδρου· ἐκ δὲ τῶν ἐντομῶν ἐξέρχεται ὁ γαλακτώδης ὀπός, ὅστις χύνεται ἐντὸς κολοκύνθης ἢ μεγάλων φύλλων.

Μεταχειρίζονται τὸ καουτσόυ εἰς πολλὰ πράγματα: Ἐξαιλείφουσι διὰ τεμαχίων καουτσόυ τὰ διὰ χρυστῆρος σχέδια· κατασκευάζουσι τὰς ἐλαστικὰς σφαίρας, σωλήνας χρησιμεύοντας εἰς τὰς χημικὰς παρασκευάς, διάφορα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ὑποδήματα, ἐμβάδας καὶ ὑφάσματα ἀδιάρουχα διὰ φορέματα κτλ. Κατάρθωσαν νὰ κατασκευάσωσι δι' αὐτοῦ νήματα δι' ἀναρτήρας, περισκελίδας, στηθοδέσμια κτλ.

Πρὸς κατασκευὴν τῶν νημάτων, διαιροῦσι τὸ καουτσόυ εἰς ἰμάδας, εἶτα εἰς λεπτοτάτας ταινίας δι' ἰδίων μηχανῶν ὑψόντες δὲ κατ' ὀλίγον τὴν θερμοκρασίαν, αὐξάνουσι τὴν ἐλαστικότητα αὐτοῦ· μετὰ ταῦτα διατείνουσι τὰς ταινίας ταύτας καὶ τὰς κάμνουσιν οὕτω δεκάκις μακροτέρας καὶ τὰς ἀναπνίξουσιν ἐπὶ πηκιστῆρων θερμομενῶν δι' ἀτμοῦ μετ' ὀλίγον καταβιάζουσι τὴν θερμοκρασίαν, καὶ ψυχραίνονται οὕτω χάνουσι τὴν ἐλαστικότητα αὐτῶν καὶ γίνονται κατάλληλαι πρὸς τὸν σκοπόν. Ἡ καινοτομία αὕτη ὀφείλεται εἰς

τὸν Makintosh ἐκ Γλασκώβης (1820).

Τὸ καουτσόυ ἔγινε γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τὰ μέσα τοῦ 18^{ου} αἰῶνος διὰ τοῦ Φρενῶ, ὅστις ἀνεκάλυψεν αὐτὸ εἰς Καϋέννην. Ὁ δὲ Λά Κονδαμίνος τὸ 1751 συνέταξε τὴν πρώτην ἐπιστημονικὴν περιγραφὴν ἐπὶ τῆς ὕλης ταύτης.

Ἡ ἐφεύρεσις τῶν ἀδιαβρόχων ὑφασμάτων ὀφείλεται εἰς τοὺς Ἴνδούς. Ἀπὸ τινῶν χρόνων τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς Βιομηχανίας ἔλαβε μεγίστην ἐν Εὐρώπῃ ἀνάπτυξιν, καὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἔπειτα εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἐλαστικὸν κόμμι θεθειομένον.

Πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν καθυπέβαλον τὸ καουτσόυ ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ θεοῦ· καὶ θειοῦσιν αὐτὸ, ἢ ἐμβάπτοντες ἐντὸς ἀναλελυμένου θεοῦ, ἢ μάσσοντες αὐτὸ μετὰ νῆς κόνεως τοῦ θεοῦ. Θειοῦσι προσέτι αὐτὸ διὰ τοῦ χλωροῦχου θεοῦ, διὰ τοῦ βρωμοῦχου θεοῦ ἢ διὰ τῆς πολυθειοῦχου ποτάσσης. Ἄλλ' ὁποῖα τις καὶ ἂν ἦναι ἢ πρὸς τοῦτο μέθοδος, τὸ κυριώτερον εἶναι νὰ ἀναβιάσωσι τὴν θερμοκρασίαν εἰς 140 ἢ 150 βαθμούς· τότε λαμβάνει ἰδιότησας ὅλως νέας, αἵτινες εἰσὶν ἀναγκαϊόταται διὰ τὰς τέχνας. Τὸ ὑποβληθὲν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ θεοῦ κόμμι δὲν διαλύεται εἰς τὰ ρευστὰ περὶ ὧν ἀνεφέραμεν. Ἡ θερμοκρασία ὁποῖα καὶ ἂν ἦναι δὲν τὸ μεταβάλλει, ἢ δὲ ἐλαστικότης αὐτοῦ διατηρεῖται πάντοτε.

Ἡ μέθοδος τοῦ θειοῦν τοῦ καουτσόυ ἐφευρέθη τὸ 1842. Καὶ πρῶτος ὁ Γουοδυέαρ (α) ἔφευρεν εἰς τὴν Εὐρώπην κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐμβάδας ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως θετειομένου, ὧν ἡ ἐλαστικότης ἀντῆχε καὶ εἰς τὰ μεγαλύτερα ψύχη.

(α) Ὁ Γουοδυέαρ καὶ ὁ Haucok διαφιλονεικοῦσι περὶ τοῦ τίς ὀφειλετὴς τοῦ θετειομένου κόμμεως· ἀλλ' ἡ τιμὴ αὕτη ὀφείλεται μάλλον εἰς τὸν πρῶτον.

Ἐκ τοῦ ἐλαστικοῦ κόμμεως καὶ ἰδίως τοῦ θετειομένου, κατασκευάζουσιν, ἐκτὸς ἐκείνων, ἅτινα ἤδη ἠριθμήσαμεν ταινίας δι' ὧν κρεμῶσι τὰς κλῖνας τῶν ἀσθενῶν ἐν τοῖς νοσοκομείοις, κυλίνδρους διὰ τὰ πιεστήρια, ἐλατήρια, κεφαλὰς πλαγγῶνων, πρόσωπα ζώων, κτένας, ἀκτηρίδας, διόπτρας, ὄργανα μουσικὰ κτλ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΙΝΑ ΤΟΥ Π. ΣΥΡΟΥ. (α).

Τὸ πρῶτον τοῦ ἀνθρώπου προτέρημα εἶναι νὰ γνωρίζῃ νὰ σιωπᾷ ἐν καιρῷ.

Ὅστις ναυαγήσει δευτέραν φορὰν δὲν πρέπει νὰ αἰτιᾶται τὸν Ποσειδῶνα. Συγχώρει πάντοτε τοὺς ἄλλους· ποτὲ ἑαυτόν.

Μὴ ἀπαιτῆς νὰ ὑποφέρωσιν οἱ ἄλλοι ὅ,τι σὺ δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρης.

Ὅταν ἀποδώσης ἐκδούλευσιν εἰς τίμιον ἀνθρώπον, ὑποχρεοῖς ὅλον τὸν κόσμον.

Εἶναι κακὸς, ὅστις δὲν εἶναι καλὸς εἰμὴ δι' ἑαυτόν.

Εἷς ἀχάριστος ἐπιφέρει ζημίαν εἰς ὅλους τοὺς δυστυχεῖς.

Ὑπόφερε μετὰ καρτερίας ἐν ἀναγκαίῳ κακῷ.

Ἡ λήθη εἶναι τὸ ἱατρικὸν τῆς ὑβρεως.

(α) Publius Syrus, μιμητικὸς ποιητῆς, ἐγεννήθη εἰς Συρίαν καὶ ἦλθε δούλος εἰς Ῥώμην. Ὁ Κύριός του εὐχαριστήθηκε ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του καὶ τοῦ πνεύματός του ἐφρόντισε περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεώς αὐτοῦ καὶ τὸν ἠλευθέρωσεν. Οὗτος ἔζη τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα Π. Χ.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ ἱατρικὸν ὄλων τῶν κακῶν.

Κέρδος, τὸ ὁποῖον βλάπτει τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀληθὴς ζημία.

Ὅστις ἀπόλεσε τὴν ἐμπιστοσύνην δὲν ἔχει τι ἄλλο νὰ ἀπολέσῃ.

Διπλασιάζει τὸ σφάλμα του, ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ ἐρυθριᾷ.

Τὸ καλῆτερον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ πράξῃ ὁ φιλάργυρος εἶναι νὰ ἀποθάνῃ.

ἌΛΛΑ. . . .

Ὁ τύραννος οὗτος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὁ κατὰ τῶν ἰδεῶν καὶ δοξασιῶν μας ἀσπίδα Μεδοῦσης προτείων οὗτος δαίμων, ὁ Κερβέρου κεφαλὴν ἀνυψῶν κατὰ τῶν ἐπιθυμιῶν μας, τὸ Ἄλλὰ αὐτό! . . . θὰ τῷ ἐγραφον, λέγει ὁ εἷς, τὴν ἰδέαν μου εὐχαρίστως . . . ἀλλά! . . . θὰ τῷ παρεῖχον τὴν θέσιν ταύτην, λέγει ὁ ἄλλος, καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι ἤθελε προαχθῆ, ἀλλά! . . . θὰ τὴν ἐνυμφεύομην μετὰ χαρᾶς, σκέπτεται ὁ τρίτος . . . ἀλλά! . . .

Τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀλλά, κατέχει τὰ τρία τέταρτα τῆς βίβλου τῆς εἰμαρμένης, καὶ τὰ ἐννέα δέκατα τῆς συνδισλέξεώς μας. Ὁ νέος οὗτος εἶναι τίμιος, ἔχει πνεῦμα . . . ἀλλά! . . . δὲν ἔχει τρόπον· ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι τόσο εὐδία καὶ τερπνὴ, ἀλλά . . . ἔχει ὀλίγον ἀνεμον. Ἡ νεάνις ἐκείνη προσελκύει τὸ βλέμμα ἐνὸς ἐκάστου, καὶ πραγματικῶς εἶναι σπανίας ὠραιότητος, ἀλλά! . . . εἶναι ὑπερήφανος.

ΑΓΓΛΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ.

Πλούσιός τις Ἄγγλος ἀφῆκε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν εἰς τὴν Μίς Β. . . . Ἡ Μίς Β. . . . δὲν ἐγνώριζε ποσῶς τὸν Ἄγγλον αὐτὸν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη, ὅταν ἔλαβε τὴν εἶδῃσιν ταύτην, νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς μεγάλης τοῦ Ἄγγλου πρὸς αὐτὴν γενναϊότητος. Ἰδοὺ αὐτολεξί: τὰ τῆς διαθήκης:

« Πρακαλῶ τὴν Μίς Β. . . . νὰ δεχθῇ πᾶσαν μου τὴν περιουσίαν, συνισταμένην ἐκ πέντε ἑκατομμυρίων λιρῶν, ὡς μικρὸν δῶρον ἀπέναντι τῆς ἀπεργράπτου ἡδονῆς, ἣν εἶχον αἰσθανθῆ ἐπὶ τρία δλόκληρα ἔτη, θαυμάζων τὴν ἀξιολάτρευτον αὐτῆς μύτην.»

Μετὰ τὴν ἀποσφράγισιν τῆς διαθήκης, οἱ ἐκτελεστοὶ αὐτῆς μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μίς Β. . . . ἵνα τῇ ἀναγγείλωσι τὰ τῆς διαθήκης. Ἡ Κυρία, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτης ἔμεινε εἰς μεγίστην ἔκστασιν: τὸ ὄνομα τοῦ διαθέτου ἦν εἰς αὐτὴν ἄγνωστον· οὐδεμίαν δὲ συγγένειαν εἶ καὶ ἀπομακρυσμένη ὑπῆρχε μεταξὺ των. Φοβηθεῖσα μὴ συνέβη λάθος τι, ἠρώτησεν ἂν εἶχον ἐνταφιάσει τὸ σῶμα τοῦ Ἄγγλου « ὄχι ἀπεκρίθησαν.— Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἶδω. » Ἄφου τὸν εἶδε.— « Αὐτὸς εἶπεν· ναι, αὐτὸς ἐπὶ τρία δλόκληρα ἔτη ἦτο ἐρωτευμένος μετ' ἐμὲ καὶ μετ' ἠκολούθη παντοῦ, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν . . . μοι ἔπεμπε καθ' ἑκάστην στίχους, δι' ὧν περιέγραφε μεθ' ἱκανῆς ποιητικῆς φαντασίας τὰς καλλονὰς τῆς μύτης μου! Ὅσάκις μετ' ἀπήντα καθ' ὁδὸν, ἴστατο καὶ μετ' ἐθεώρει μετ' ἡμετέραν προσοχὴν. »

Εἶτα ἠνοίζαν κιβώτιόν τι, ὅπου ὑπῆρχον διάφορα χαρτία τοῦ μακαρίτου· μεταξὺ αὐτῶν εὑρον πολλοὺς στίχους ὑπὲρ τῆς ὠραίας καὶ μεγαλοπρεποῦς μύτης τῆς Μίς Β. . . . καὶ διάφορα σχέδια παριστάνοντα, ἀλλοῦ κατὰ μέτωπον, ἀλλοῦ κατὰ κρόταφον τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

Ἡ Μίς Β. . . . χάρις τὴν ἰδιοτροπίαν

τοῦ Ἄγγλου, εὐρήθη αἴφνης πλουσιωτάτη, ἐνῶ οἱ δυστυχεῖς συγγενεῖς αὐτοῦ δὲν ἔλαβον εἰμὴ τὰς ζωγραφίας, τὰς παριστώσας τὴν μύτην τῆς Μίς Β. . . .

Τὸ περίεργον ἦτο ὅτι ἐκτὸς τῆς μεγάλης ῥίνος, ἡ Κυρία αὕτη δὲν εἶχε τι ἀξιοσημείωτον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Ο ΜΑΪΟΣ.

Τὸν Μάϊον οἱ ποιηταὶ καλοῦσι ξανθομάλην, ἄλλοι ποιητικώτερον τὸν λέγουσι χρυσομάλην. Ἄφου τὸν Μάϊον σου σὺ τὸν ἀνθρωποποιήσης. Πρόπει καὶ κατὰ φυσικὸν νόμον νὰ τὸν ἀσπρίσης. Ὁ πάππος καὶ ὁ προπάππος μου τὸν ξεῦρουσι πρὸ χρόνων. Κ' ἐνῶ οἱ πάντες ἠσπρίσαν αὐτὸς θὰ μένη μόνον; Ναι κοριτσάκι μου χρυσο, αὐτὸς εἶν' ἀσπρομάλης, καὶ ξανθομάλης γίνεται φενακὴν ἂν τοῦ βάλῃς. Νὰ βλέπῃς κοριτσάκι μου, γέρο τὸν Μάϊον σου, λυπεῖσαι, καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἄφατον καϊμὴν σου. Τὸν φίλον σου τὸν Μάϊον νὰ βλέπῃς νὰ ἀσπρίξῃ, τοῦτο τὸ γῆρας τὸ πικρὸν, κόρη, σὲ ἐνθυμίζει, τὰ δὲ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά, φίλη μου, τὰ μεγάλα λυπεῖσαι: δεῖ καὶ αὐτὰ θ' ἀσπρίσουν σὺν τῷ γάλα. Ἄλλὰ τοιαύτη δυστυχῶς, τοιαύτη εἶν' ἡ φύσις, καὶ ὁ παππούς μου ἀσπρίσει, καὶ ἐγὼ καὶ σὺ θ' ἀσπρίσης.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πάντα γελῶ, πάντα πηδῶ, καὶ αἱ νέαι μ' ἀγαπῶσι.

Οἱ νέοι ἕως νὰ ἐλθῶ τὸν χρόνον τὸν μετρώσι.

Λεῖπω τὸ καλοκαίριον: ἡ ζέστη μ' ἀφανίζει,

ἔρχομαι ὅταν ἡ χιὼν νὰ φαίνεται ἀρχίζῃ.

Τὰ εἶη μου εἶναι πολλὰ, ἀλλ' ἡ καρδιά μου βράζει,

ἡ γραία μ' ἀγαπᾷ πολλὴ, πλὴν δὲν μετ' πλησιάζει.

Διότι δὲν τὴν θέλω, διότι τὴν μισῶ,

Πάντα μετ' νέους θέλω νὰ εἶμαι νὰ μεθῶ.

Ἄν ν' ἀφαιρέσης πειραθῆς τὸ ἀρχικόν μου γράμμα,

ἄγνωριστος παντάπασι γίνομαι ἐν τῷ ἅμα.

Χάνω τὴν ιδιότητα εὐθὺς τοῦ χαρακτήρος,

λευκὸς σὺν γάλα γίνομαι λιγνὸς ὡς ἂν ἑταίρος.